ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை வார்ஷிக மஹாஸங்கம்.

ஸ்ரீ வை[illegible]ஸித்தாந்த ஸபையின் வார்ஷிக மஹா ஸங்கத்தை இவ்வருஷம் சென்ற மாசி மாதத்திலேயே கோயமுத்தூரில் நடத்தலாமென்று ஆரம்பத்தில் உத்தேசமிருந்தது. அவ்வூர் வாஸிகள் சிலர் இதில் ஆரம்பம் முதல் உத்ஸாஹிகளாக இருந்தும் பகவத் ஸங்கல்பம் அநுகூலிக்கவில்லையாதலால் அது விக்நிதமாயிற்று. ஆகையால் நாளது ஆனிமீ 26, 27-ந் தேதிகளில் திருச்சி ஜில்லா வேலூரில் ஸபையின் மஹா ஸங்கத்தை நடத்துவதாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீ. வை. ஸி. ஸபை நிர்வாகக்கமிட்டி அங்கத்தவரான வேலூர் ஸ்ரீ. உ.வே. கே. டி. பார்த்தஸாரதி அய்யங்கார் ஸ்வாமி ஸபை ஸம்பந்தமான ஏற்பாடுகளைச் செய்வதாக க்ருபையுடன் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறார். மஹாஸங்க ஸம்பந்தமான மற்ற விவரங்கள் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் வெளியிடப்படும்.

காரியதர்சி,

ஸ்ரீ. வை. ஸி. ஸபா.

...பாலால்—ரத்ன, தங்க, வெள்ளி நகை வியாபாரிகள்
216, சைனுபஜார் ரோட், சென்னை.

Regd. No. M. 916.

॥ ஸ்ரீ: ॥

வேதாந்த தீபிகை.

ஸம்புடம் 19] சுக்ல௵ வைகாசிமீ [ஸஞ்சிகை ௮.

ஸம்பாதகர்:— ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.

வருஷ சந்தா ரூ. 3.] May, 1929. [ஸஞ்சிகை 1-க்கு அணா 6

ஸ்ரீ:

விஷய ஸூசிகை.

1. ஸ்ரீ அஹோபிலமடம் ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர்:—புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீ. உப. வித்வாந் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர். 205

2. ஸ்ரீ ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்—ஸ்ரீ. உப, வித்வாந் ஏ. வி. கோபாலாசார்யர் எம் ஏ. பி. எல். 108

3. ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரும் ஸ்ரீகண்டாசார்யரும் ஸ்ரீ. உப. வித்வாந். தோட்டாலம் வேணுகோபாலாசார்யர் ... 223

4. ப்ராஹ்மணர்களின் தற்கால ஸ்திதி:—ஸ்ரீ. உப. வித்வாந் தட்டை ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் 228

5. ஸம்பாதகீயம்:— 331

6. ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்:—ஸ்ரீ உப. வாஸுதேவாசார்யர் ... 241

7. ஸ்ரீ பரிகா விஜயம்:—ஸ்ரீ உப. வித்வாந் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் 41

வைரங்கள்.

T. B. MEHTA & SONS,

DIAMOND MERCHANTS,

453, Mint Street, P. T. Madras

Phone No. 3555.

4 JUL 1929

॥ ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம: ॥

வேதாந்த தீபிகை.

ஸம்பாதகர்:—வங்கீபுரம் ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.

ஸர்புடம் 19]   சுக்லஹு வைகாசிமீ   [ஸஞ்சிகை 8

[illegible] ।
[illegible] ॥

[ஸ்ரீ பாகவதம். 1-9-23]

ஸ்ரீ அஹோபில மடம் ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர்.

(புத்தன்கோட்டகம் ஸ்ரீ. உப. வித்வான் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.)

ஸ்ரீமதஹோபில மடத்தில் 41-வது ஆஸ்தானத்தில் மூர்த்தாபிஷிக்தராய், ஸ்ரீமத் வேதமார்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்ய பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர உபய வேதாந்தாசார்யராய் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ சடகோப யதீந்த்ர மஹாதேசிகன் திருமேனியில் சிறிது நாள் நோவு சாத்திக்கொண்டிருந்த காரணத்தினால் சக்திக் குறைவுண்டானதைக் கண்டருளி, ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹனுடைய திருவாராதந நித்ய ததீயாராதந க்ரந்த காலக்ஷேபாதி கைங்கர்யங்களைத் தம் இது வரையில் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாக நடத்தி வந்ததுபோல் தமக்குப் பிற்காலத்திலும் அவை கைங்கர்யங்கள் குறைவற நடக்கவேணுமென்கிற ஆஸ்தாதிசயத்தினால் தமது ஆஸ்தான வித்வானாக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான். இஞ்சிமேடு ரங்கநாதாசார்ய ஸ்வாமியைத் தமது காலத்திற்குப் பிறகு 42-வது அவை ஆஸ்தானத்திலிருந்து ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹனுடைய ஸர்வ கைங்கர்யங்களையும் நிர்வஹிக்கும்படி நாளது [illegible] சித்திரைமீ

184796

23-டயில் நியமித்தருளி, அந்த ஸ்வாமிக்கு யதாசாஸ்த்ரமாக ஸந்யாஸாச்ரம ஸ்வீகாரத்தையும் செய்வித்து, ஸ்ரீ ஹம்ஸ முத்ரையையும் ப்ரஸாதித்தருளி, ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹனுடைய திருவாராதநம் முதலான ஸர்வ கைங்கர்யங்களையும் அந்த ஸ்வாமி செய்யும்படித் தாம்கூட எழுந்தருளியிருந்து நடத்தி வைத்திருப்பதை உத்தேசித்து ஸர்வ ஜநங்களும் ஸந்தோஷிக்கிறார்கள். ஷை. ஸ்ரீ உ. வே. இஞ்சிமேடு ரங்கநாதாசார்ய ஸ்வாமியும் தத்காலம் 41-வது ஆஸ்தாநத்தில் எழுந்தருளி இருக்கும் ஸ்ரீ[illegible]-ரான ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ சடகோப யதீந்த்ர மஹாதேசிகனைப்போலவே ஷை. ஆஸ்தாந நிர்வஹணத்துக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்களான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந வைராக்யாதி கல்யாண குண கணங்களினால் ஸம்பலித்த வைபவராக எழுந்தருளி இருப்பது யாவருமறிந்த விஷயம்.

ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் திருமேனியில் கொஞ்சம் நோவு சாத்திக்கொண்டிருப்பதைக் கண்ட ஸ்ரீ ஸந்நிதியின் சிஷ்ய வர்க்கங்கள் ஸ்ரீ அழகிய சிங்கருக்குப் பிற்காலத்திலும் ஸ்ரீ அழகிய சிங்கரைப்போன்ற ஜ்ஞாநாதி கல்யாண குணங்கள் குடிகொண்ட மற்றொரு ஸ்வாமி இந்த ஆஸ்தாநத்தை அலங்கரிக்க வேணுமேயென்று விசாரப்படாதபடி தமது திருமேனி விசேஷ ஸ்வாஸ்த்யத்துடனிருக்கும்பொழுதே ஷை. ஆஸ்தாந நிர்வஹணத்துக்கு அநுரூபமான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந வைராக்யாதி குணங்களையுடைய ஓர் வ்யக்தியைத் தமது திருவுள்ளத்தில் ஆலோசித்துத் தேர்ந்தெடுத்து ஷை. ஆஸ்தாநத்தை நிர்வஹிக்கும்படி நியமித்தருளினதினால் ஸ்ரீ அழகிய சிங்கருக்கு ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹனுடைய ஸர்வ கைங்கர்யங்களும் தமக்குப் பிற்காலத்திலும் குறைவற நடக்கவேணுமென்கிற விஷயத்தில் இருக்கும் ச்ரத்தையின் அதிசயமும் அஸாதாரணமான ஔதார்யத்தின் அதிசயமும் ஸ்வதேச ஸ்வஜந பக்ஷபாதாதி மயாஹாவமும் ஸ்ரீசடகோபனுடைய கருணா ப்ரவாஹ ரூபமான ஹம்ஸ முத்ரா பர்யந்தமான விபூதி ப்ரதாநத்தினால் தமது ஆத்மாநு குணமான வைராக்ய விசேஷமும் அந்த ஸ்வாமியைக் கொண்டு ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ[illegible] ஸர்வ கைங்கர்யங்களையும் செய்வித்துத் தாமதைக்கண்டருளி [illegible] இருப்பதால் பரஸம்ருத்தியேக ஸந்தோஷ ஸ்வபாவம்

முதலான சாஸ்த்ரைக ஸமதிகம்யங்களான புருஷோத்தம குணங்கள் ப்ரத்யக்ஷமாக ப்ரகாசிக்கின்றன வன்றோ? இம்மாதிரியான உத்தம குணங்களை ஸர்வேச்வரன் இவ்வுலகத்தில் முன்பு சில காலத்தில் ப்ரகாசப் படுத்தாததினாலன்றோ ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்மனுடைய கைங்கர்யங்கள் சில காலங்களில் குறைந்து போய் அதன் மூலமாய் விபூதியும் குறைந்துபோய் விட்டது. விபரீதாநுஷ்டாநத்திற்கு விளை நிலமான இக்கலிகாலத்திலும் ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் போன்ற ஜகதுஜ்ஜீவநத்தையே ப்ரதாந ப்ரயோஜநமாகத் திருவுள்ளம் பற்றுகிற சில ஆசார்யர்கள் அவதரித்திருப்பதினாலன்றோ 'கலியும் கெடும் கண்டு கொள்மின்' என்கிற பராங்குசனுடைய பாசுரம் பிழையாகாது பிழைத்திருக்கிறது.

இப்படி ஸர்வஸம்ப்ரதாயாபி வ்ருத்திக்கு ஹேதுக்களான ப்ரதாந கார்யங்களைப் பலபடியாகச் செய்தருளி வருகிற ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் திருமேனியும் அநுதிநமும் அநுகூலமாய் வருவதைக் கண்டு நாம் ஆநந்தாம்ருத ஸமுத்ர மத்யத்தில் நீந்த பெற்ற நெஞ்சுடையவராய் ஸந்தோஷிக்கிறோம். இந்த ஸம்ஸார ஸமுத்ர மத்தியில் மூழ்கி தாபத்ரய படபாக்நியினால் தபிக்கப்பட்டு 'ஆவாரார் துணை' யென்று அலமாந்து நிற்கும் சேதநர்களைத் தமது கருணாம்ருத வர்ஷத்தினால் கரையேற்றி உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் ஆசார்யர்கள் ஒருவருக்கிருவராய் எழுந்தருளி இருந்து, தங்களுடைய ஜ்ஞாநக் கைகளைக் கொடுத்து, அவ்வாறு அழுந்துமவர்களைக் கரை ஏற்றினால் அநந்தங்களான சேதந வர்க்கங்கள் அக்கரையேறி வீடு பெற்று வாழ்ந்திருக்க மிகவும் அநுகூலமாக விருக்குமன்றோ? முன்பொருகாலத்தில் பதரிகாச்ரமத்தில் ஆசிரியனாகவும் சிஷ்யனாகவும் அவதரித்து ஜகதுஜ்ஜீவநம் செய்தருளின நாராயணன் இக்கலியுகத்திற் கநுகூலமான த்ராமிட தேசத்தில் மீண்டுமவ்வழியே அவதரித்தருளினானென்று அக்குண பூர்த்தியைக் கண்டு அனைவராலும் கொண்டாடும்படி ஆசார்ய சிஷ்யர்களாக இங்கவதரித்திருக்கிற இவ்வழகிய சிங்கர்களுக்கும் இவ்விருவராலும் அநுதிநமும் ஆராதிக்கப்பெற்று பரிபூர்ண மநோரதனாய் எழுந்தருளி இருக்கிற அர்ச்சா ரூபியான அழகிய சிங்கருக்கும் இச்சேர்த்தியின் அழகைக் கண்ணாரக் கண்டுகக்கும் பாகவதர்களுக்கும் 'அடியோமோடும் நின்னோடு' மென்கிறபடியே நாமும் பல்லாண்டு பாடி வாழ்வோமாக.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்.

[ஸ்ரீ. உப. வித்வாந். ஏ. வி. கோபாலாசார்யர், திருச்சி.]

(ஸஞ்சிகை 7, பக்கம் 191 தொடர்ச்சி.)

'த்விஷ்டதாமுணாவஶோஷ: ஸ்த்ரீணாமாலோகநாதிஸஹாயஸோ |
தோஷாநுஸந்தாநாயாஸ: ஸ்ம்ருதிரபி ஊரீகரோதி வைராக்யம் ||'

வஸந்தனால் சொல்லப்படுகிற இந்த ச்லோகம், கீழ் வரையப்படும் ப்ரபோத சந்த்ரோதய ச்லோகத்தைத் திருவுள்ளத்தில் வைத்துக் கொண்டு உரைக்கப் பட்டதென்பது நிச்சயம். "ஸங்க விலோகநஹாஷணவிலாஸவரி ஹாஸகேலிபரிரம்பா: | ஸ்மரணமபி காமிநீநா மலமிஹ மநஸோ விகாராய ||" ப்ரபோத சந்த்ரோதய ச்லோகத்தில் 'விலோகநம்' என்னும் பதத்திற்கு ஸமாஸத்தில் அடுத்தாப்போல் இருக்கும் 'பாஷணம்', 'விலாஸம்' 'பரிஹாஸம்', 'கேளி', 'பரிரம்பம்' என்கிற பதங்கள் ஸங்கல்ப ஸூர்யோதய ச்லோகத்தில் 'ஆலோகநாதி' என்பதில் 'ஆதி' பதத்தால் க்ரஹிக்கவேணுமென்பது ஸ்பஷ்டம். 'ஸ்மரணமபி' என்பதினால் 'ஸ்மரணம் கீர்த்தநம் கேளி:' என்கிற ப்ரஸித்த ச்லோகத்தில் முதற்படியான ஸ்மரணத்தை வாங்குவதில் நோக்கு. இந்த ச்லோகத்தில் 'ஸ்ம்ருதி' என்று ஸ்மரணத்தைச் சொன்னாலும் அந்த ஸ்மரணத்தை வாங்கவில்லை. அந்த ஸ்மரணம் ராகத்தையுடைய காமியின் அநுராக ஸ்மரணம். இங்கே ஸ்ம்ருதியானது வைராக்யத்தை அப்யாஸம் செய்பவனால் ஸ்த்ரீயைத் தள்ளுவதற்காகச் செய்யப்படும் ஸ்மரணம். 'ஸ்மரணமபி' என்று அங்கே சொன்னதைப் போல் இங்கே 'ஸ்ம்ருதிரபி' என்று கூறப்பட்டது. அங்கே போகத்தை நினைத்து ஸ்ம்ருதி; இங்கே தள்ளுவதற்காக ஸ்ம்ருதி. அந்த ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸ்ம்ருதி, ஸ்த்ரீகளின் குணத்தின் பராமர்சம்; இங்கே சொல்லப்படும் ஸ்ம்ருதி, அவர்கள் தோஷத்தின் பராமர்சம். அங்கே 'ஸங்க' என்று சொல்லியதற்குப் பதிலாக இங்கே 'த்விஷ்ட' என்று சொல்லப்பட்டது. குணத்தை நினைத்த மாத்ரத்தால் காமம் வ்ருத்தியடையும். அந்த ப்ரீதி நினைப்பும் வேண்டாமென்று அதைத் தள்ளுவதற்காக நினைப்பதுகூட புத்திக்குக் கலக்கத்தையே உண்டுபண்ணி வைராக்யத்தை வெகு தூரம் அகலச் செய்யும். பாதக ஜ்ஞாநமானது ப்ராந்தியைப் போக்கும் என்பதை ப்ரஸித்தமாய்க் கண்டோம். இங்கே ஸ்த்ரீ பாதக ஸ்ம்ருதியானது ஸ்த்ரீ ப்ரமத்தையே அதிகப்படுத்துகிறது என்று ஆச்சர்யம் காட்டப்படுகின்றது. 'அப்யாஸத்தாலும் வைராக்யத்தாலும் மநஸ்ஸைப் பிடித்து நிறுத்தலாம்' என்று கீதையில் சொன்ன விஷயம் இங்கே பரிஹாஸம் செய்யப்படுகிறது. அப்யாஸமென்றுமென்ன? 'தத்ர ஸ்திதௌ யத்நோऽப்யாஸ:' என்றல்லவா யோகஸூத்ரம்? த்யாநம் பண்ண வேண்டிய வஸ்துவில் நிறுத்தும்படி யத்நம் செய்வது அப்யாஸமாகும். விஷயங்களில் த்ருஷ்ணையில்லாமை வைராக்யம். விஷய தோஷ தர்சநத்தால் அது ஸாதிக்கப்படும். விஷய தோஷம் ப்ரத்யக்ஷம்போல் அநுபவாரூடமாவதற்கு விஷய தோஷங்களை மறுபடியும் மறுபடியும் அநுஸ்யூதமாய்ச் சிந்தநம் செய்யவேணும். ஸ்த்ரீ தோஷத்தை நினைப்பது ஸ்த்ரீயை நினையாமல் எப்படிக் கூடும்? ஸ்த்ரீயை நினைக்கையிலேயே மநஸ் த்ரவிக்க ஆரம்பிக்குமே. ஆகையால் ஸ்த்ரீயை விடவேணுமென்று யத்நம் செய்யச் செய்ய, ஸ்த்ரீ விஷயமான ப்ரீதியே உறுதிப்படும்; விரோதியே உறுதியாய் நிற்கும் என்பதும், நிற்கட்டும் என்பதைச் சொல்லும் 'த்விஷ்டதா' என்கிற வார்த்தையினாலும் த்வநிக்கிறது. அப்யாஸத்தால் த்யாநம் செய்யவேண்டிய வஸ்துவில் ஸ்திதி கூடிவராது. விடயத்நப்படும் விரோதியான விஷயத்தில்தான் நிலை ஏற்படும்.

சஞ்சலமும் அஸ்திரமுமான மநஸ்ஸானது எந்தெந்த விஷயத்தில் ஓடுமோ அந்தந்த விஷயத்திலிருந்து அதை இழுத்து ஆத்மாவில் நிறுத்தி வசப்படுத்த வேண்டுமென்பது கீதாசார்யனுடைய உபதேசம். விஷயத்தின் நினைவு ஆரம்பிக்கும்பொழுதே மநஸ் அங்கே ஒட்டிக்கொள்ளும். விஷயம் பிரிந்து தூரம் போனால் மநஸ்ஸும் அதன் பின் ஓடும். அதை எப்படி நிறுத்துவது? மநஸ்ஸும் இந்த்ரியங்களும் வசப்படாதிருந்தால் அவைகள் அடங்காத துஷ்டக் குதிரைகளுக்கு ஒப்பாகுமென்றும், இவனுக்கு ஹிதமும் ப்ராப்யமுமான விஷ்ணு பதத்திற்குக் கொண்டு போகாமல் கெட்ட இடங்களுக்கு இவனைக் கொண்டு போகுமென்றும் கடவல்லியில் சொல்லப்பட்டது. ச்ருதி கீதையிலும் மநஸ்ஸை அடங்காத குதிரையென்றும், அதை ஆசார்யன் திருவடிகளின் பலத்தால் மட்டும் அடக்கலாமென்றும் சொல்லப்பட்டது. இங்கே அடுத்த ச்லோகத்தில் மநஸ் அதிகமான மதம் பிடித்த யானைக்கு ஒப்பிடப்படுகிறது. விஷயங்களென்கிற அடவிகளில் மதம் பிடித்த யானையான மநஸ்ஸானது தோன்றியபடி ஓடும்.

உபநிஷத்தென்னும் அடவியில் மநஸ் ஸஞ்சரிக்க வேணுமென்று விவேக னுடைய ஆசை. விஷயக் காட்டில்தான் மநஸ் மதங்த கஜம்போல் ஓடும் என்று பரிஹஸிக்கிறான் வஸந்தன். மநஸ்ஸை அந்தந்த விஷயத்திலிருந்து நிவர்த் திக்க வேண்டும் (அதாவது திருப்பவேண்டும்) என்று கீதையில் சொன்ன படி, இவன் தன் பலத்தினால் அதை எப்படித் திருப்பக்கூடும்? ஈச்வரனுடைய பலத்தினாலும் ஆசார்ய கடாக்ஷ பலத்தினாலும் மநோஜயத்தை ஸாதிக்கலாம் என்று சருதிகீதையிலும், பின்னால் இதே அங்கத்தில் விவேக மஹாராஜாவின் வாக்யங்களிலும் சொல்லுவதற்கு விரோதம் வராமல் 'தன்பலத்தினால் எப்படி த்திருப்பக்கூடும்?' என்று இங்கே சொல்லப்படுகிறது. இப்படி ஆசைப்படுவது, தாமரை நூலினால் ஐராவதத்தைக் கட்ட முயல்வது போலாகும். 'ஸுரதந்தி' என்கிற பதத்தினால், அதைக் கட்டப்போனால் அதன் தந்தங்களால் கொல்லப் படும் அபாயம் தவிர வேறு பயனில்லை யென்று த்வநிக்கிறது. 'மதயானையின் காலுக்கு சிலந்திப் பூச்சியின் கூட்டிலுள்ள நூல் விலங்காகுமா?' என்று பின் னால் சொல்லப் போகிறது. இதைக் கேட்ட ரதி மோஹம் எவ்வளவு த்ருடமாகப் பிச்சேறியிருந்தாலும் அதை அடியோடு வேரறுக்கச் சக்தியு டைய யோகீச்வரர்கள் கண்ணில் படாமல் அதைப் பரிஹரித்துத்தான் தன் பதியான மந்மதன் மற்ற இடங்களில் தன் பராக்ரமத்தைச் செலுத்த வேணு மென்கிறாள். மோஹம் த்ருட பூமியை அடைந்திருப்பதாகச் சொல்லுவது யோக ஸூத்ரத்தில் அப்யாஸ விஷயத்தில் த்ருடபூமி அடைந்திருப்ப தாகச் சொல்லியிருப்பதை நினைவுக்குக் கொண்டுவருகிறது. யோகீச்வரர்க ளுடைய ப்ரஸ்தாவமானதால் யோக ஸூத்ரங்களையும் கீதையில் யோகத் தைப் பற்றிச் சொல்லியிருப்பதையும் மநஸ்ஸில் வைத்துக்கொண்டு இங்கே சப்தங்கள் ப்ரயோகிக்கப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்த்ரீகளைப்பற்றிச் சொல்லிய இரண்டு ச்லோகங்களும் சுக்ராசார்யருடைய ஒரு ச்லோகத்தை மநஸ்ஸில் வைத்துக்கொண்டு செய்யப்பட்டதாகச் சொல்லலாம். அந்த ச்லோகமாவது:—

"ஸ்த்ரீணாம் நாமாபி ஸம்ஹரதி விகரோத்யேவ மாநஸம் |
கிம் புநர்தர்சநம் தாஸாம் விலாஸோல்லாஸிதப்ருவாம் ||"

நாமங்கூட மநஸ்ஸை விகரிக்கும். விலாஸத்தால் உல்லாஸமுள்ள புருவத்தை யுடைய ஸ்த்ரீகளின் தர்சநம் எதைச் செய்யமாட்டாது? சுக்ராசார்யருக் குக் காவ்யரென்று பெயர். கவிகளுக்குள் அவரே உயர்ந்தவர்; அவரேதான் உயர்ந்தவர் என்றார் கீதாசார்யரும். சுக்ரர் அஸுரர்களுக்குக் குரு. காம னும் வஸந்தனும் அஸுரத்தன்மையை உடையவர்கள். அவர்கள் அஸுர

14 JUL 1929

குருவான சுக்ராசார்யரென்னும் கவியினுடைய சொல்லை அநுஸரித்துப் பேசுவது ந்யாய்யமென்று ஸ்வாமியினுடைய பாவம் போலும்!

காமன் ரதியைப் பரிஹஸித்துப் பேசுகிறான். 'கண்ணில் உனக்குப் பயம் இருப்பது ஸ்த்ரீ ஸ்வபாவத்துக்கு அழகு. ஆனால் மனத்தில் பயம் இருக்கக் கூடாது. யோகீச்வரரென்று எனக்கு அடிமைப்பட்ட பரம காமிகளுக்குத் தான் சாஸ்த்ரங்களில் பெயரிடுகிறார்கள். 'யத்ர யோகீச்வர: க்ருஷ்ண:' என்று யோக சாஸ்த்ரமான கீதையின் முடிவு. ஆய்ச் சியருக்கு வசப்பட்ட பரம காமுகர் அந்த யோகீச்வரர் என் பது ப்ரஸித்தமல்லவா? யோகீச்வரரென்று அர்த்த நாரீச்வரரையும் சொல்லுவார்கள். யோகீச்வரர்களையும், நான் ஸ்த்ரீயை விட்டு அகலாத அவருடைய சரீரத்தில் சேர்த்து வைப்பேன். யோகிகளை யோஜநம் செய்வது ந்யாயந்தானே. யோகமென்பதற்குச் 'சேர்தல் அல்லது ஒன்று தல்' என்பது அர்த்தம். யோகிகள் தாங்கள் த்யாநம் செய்யும் வஸ்துவுடன் பிரியாத சேர்க்கையை விரும்புவார்கள். ஸ்த்ரீகளையே அவர்களுக்கு ப்ரிய மான த்யாந வஸ்துவாக மாற்றி நான் அந்த த்யாந வஸ்துக்களோடு யோகிகளை யோஜநம் செய்துவிடுகிறேன். தபஸ்ஸில் கல்தூணைப்போலச் சலிக்காத உறுதியையுடைய ஈச்வரனென்கிற யோகீச்வரனையும் நான் இப்படிச் சேர்த்து வைக்கவில்லையா? மற்ற யோகிகளுக்கும் அந்த ஈச்வர பதவியை நான் கொடுக்கிறேன். என்னுடைய அஸ்த்ரங்கள் ம்ருதுவாயும் தீக்ஷ்ணமாயும் இருக்கும். என்னுடைய அஸ்த்ரங்களால் வரும் நோய் அழகைக் குறைக் காது. இங்கே 'ஸம்ஹதம்' என்கிற சப்தம் 'ததஸ்ஸ்த்ரீஷ்வேவம் ஸம்ஹதம் வரார்ஹம் ப்ரவதிஷ்ட' என்கிற சாகுந்தல ச்லோகத்தை அநுஸரித்தது. என் னுடைய அஸ்த்ரங்களாகிற ஆணிகளால் ஒன்றுக்கொன்று சேர்த்துப் பிணைக் கப்பட்டிருக்கிறது அந்த ஜோடி. என்னுடைய அஸ்த்ரங்கள் கிரம்பவும் கூர்மையும் உறுதியுள்ளவுமான ஆணிகளாயிருந்தாலும் அவைகளால் ஹிம்ஸையிராது. அழகு முன்னிருந்ததற்கு அதிகமாகும். ஸுகமுமப்படியே. ஆணழகு பெண்ணுடம்பில் பரவியிருக்கும். பெண்ணழகு ஆணுடம்பில் பரவியிருக்கும். இதனால் ஆண்பாதியில் பெண் கவசம் போர்த்தினது போல வும் பெண் பாதியில் ஆண் கவசம் போர்த்தினது போலவும் சோபிக்கும். என் னுடைய பாணங்களால் இப்படிப் பிரியாத ப்ரியச் சேர்க்கை ஏற்பட்டது. ஒன்றுக்கொன்று ஆணிபடித்துச் சேர்க்கப்பட்டது என்று சொல்லுவதில் உடம்பைப்பற்றிச் சொல்லிற்று. உயிரோவென்றால் இரண்டும் ஒன்றாக இரண்டென்றே தெரியாமல் . என்னால் தைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த ஜோடியை நீ அறியமாட்டாயா? கோரமான தபஸ்ஸில் இருந்த யோகியான

ஈச்வரனைத் தானே நானிப்படிச் செய்வித்தேன். இதை யறிந்தும் உனக்கு யோகீச்வரரிடமிருந்து என்ன பயம்?'

இதைக் கேட்டும் ரதிக்குப் பயம் தெளியவில்லை. 'உம்முடைய மாஹாத்ம்யம் எனக்குத் தெரியாததல்ல. புத்தி பலம் எதையும் ஸாதிக்கும் என்று சொல்லுவார்கள். மதியால் விதியை வெல்லலாம். தெய்வமும் எதிரிகளுக்குக் கை கொடுக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. அவர்களுக்கு உத்ஸாஹ சக்தியும் மந்த்ர சக்தியும் பலம். உயர்ந்த மந்த்ரங்கள் அவர்களிடமிருக்கிறது. இதையெல்லாம் நினைக்க, நான் பெருங்காற்றில் வாழையைப்போல் நடுங்குகிறேன்' 'ப்ரவாதே கதலீயது' என்று இராவணனைக் கண்டு பயத்தினால் ஸீதை நடுங்கினதாகச் சொல்லப்பட்டது. இங்கே விவேக மஹாராஜனை நினைத்து அஸுர குலத்தைச் சேர்ந்த ரதி நடுங்குவதாக வேடிக்கையாக விபரீதம் காட்டப்படுகின்றது. இதற்கு மன்மதன் சொல்லுகிறான். 'நானிருக்குமிடத்தில் புத்தி எங்கே நிற்கும்? உனக்கு இடுப்பு ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பது போல் ஏன் மநஸ்ஸும் ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கக்கூடாது? அதன் காரணத்தை நான் ஆலோசனை செய்து இப்பொழுது தெரிந்து கொண்டேன். உன்னுடைய ஸ்தநங்களிலுள்ள ஸ்தூலத்தன்மை அதன் மத்தியிலுள்ள ஹ்ருதயத்திலும் பரவிவிட்டது போலும். என் மஹிமையைப் பார். என்னால் ஆஜ்ஞாபிக்கப்பட்ட கோபம் கண்ணும் புத்தியும் தெரியாமல் ஒரு மோஹ இருட்டை உண்டாக்கும். அந்த மோஹத்தால் ஜ்ஞாபகம் தவறும். அதனால் புத்தி நழுவும். புத்தி நழுவவே அவன் அஜ்ஞாந தமஸ்ஸில் முழுகுவான். இந்த அவஸ்தையில் மூடமான புத்தியையுடைய விவேகன் என்ன செய்யக்கூடும்? நம்முடைய கோபம் முதலிய வீரர்களுக்கு முன் எதிரிகளுடைய ஸைந்யம் எப்படி நிற்கும்? பரமபுருஷனுக்கு எப்படி ஐந்து ஆயுதங்களோ அப்படியே எனக்கும் ஐந்து ஆயுதங்கள். மிகவும் தைர்யமும் உறுதியுமுடைய எதிரிகளையும் அவர்கள் மநஸ்ஸைக் கடைந்து எனக்கு ஆளாக்குவேன். [இங்கே எதிரிகளை விமதநம் (அதாவது கடைதலைச்) செய்வதாக அழகாய்ச் சொல்லப்பட்டது. இங்கே மன்மதன் விஷயத்தில் சத்ருக்களைக் கொல்லுவதில் அபிப்ராயமில்லை. கடைவது என்பது கட்டையைக் கடைந்து அக்நியைக் கிளப்புவதைக் காட்டுகிறது. காஷ்டத்தைப் போலும் கல்லைப்போலும் காமத்திற்கு இடம் கொடாமலே இருக்கவேண்டுமென்கிற நிச்சயத்தோடு தன் நிலையையே மறந்து ப்ரஜ்ஞையில்லாமலே இருக்கட்டும். நான் அவர்களைக் கடைந்து காமாக்நியைக் கிளப்பி விடுவேன் என்று பாவம்.] எனக்கு மன்மதனென்று பெயரல்லவா? மனஸ்ஸை மதநம் செய்கிறவன் மன்மதன்.

அடுத்த ச்லோகத்தில் நாராயணமுநி ஊர்வசியை ஸ்ருஷ்டித்ததைப்பற்றி மன்மதன் பரிஹாஸம் செய்கிறான். 'உலகத்தில் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கமென்றும் நிவ்ருத்திமார்க்கமென்றும் இரண்டுண்டாம். அதில் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தைக் கைப்பற்றினால் தான் ஸுகமுண்டு என்று நம்முடைய நிச்சயம். வைதிகர்களான மீமாம்ஸகர்களும் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தாலடையக்கூடிய ஸ்வர்க்காதி விஷய ஸுகங்களை புருஷார்த்தமென்று ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் நமக்கும் விரோதமில்லை. நிவ்ருத்தி மார்க்கம் என்றால் ஸகல ஸுகங்களையும் ஸகல ஆசைகளையும் துறக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஸுகத்தை விட்டால்தான் அம்ருதத்வம் வருமென்கிறார்கள். ஸுகத்தை அடியோடு விட்டு விடுவதால் எல்லாவற்றிற்கும் உயர்ந்த ஸுகம் வருமென்று யார் நம்பக் கூடும்? இந்த ஸர்வ அநுபவ விருத்தமான நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தை நாராயண முநி ஸநக ஸநந்தநாதி முநிகளுக்கு உபதேசித்தாராம். அந்த உபதேசத்தைக் கேட்டு ஒருவரும் ஏமாறக் கூடாது. இப்படி உபதேசித்தவருக்கு அதில் உண்மையான தாத்பர்யமிருந்தால் அவர் லோகோத்தர லாவண்யமுடைய ஸ்த்ரீ ரத்நமாகிய ஊர்வசியைத் தன் துடையிலிருந்து ஸ்ருஷ்டித்து எனக்குப் பலத்தைக் கொடுத்து உலகத்தை மயக்கி ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் அழுத்துவாரா? அவருடைய இந்த அநுஷ்டாநத்தால் அவரும் நமக்கு வேண்டிய ஸைந்ய பலத்தை ஸ்ருஷ்டித்து நமக்கே அநுகூலம் செய்கிறாரென்று சொல்லவேண்டும். ஊர்வசி போன்ற ஸ்த்ரீ ரத்நத்தை நானல்லவா என் கார்ய ஸித்திக்காக ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டும். நானே தான் அவளை ஸ்ருஷ்டித்தேனோ அல்லது என் தோழன் வஸந்தன் தான் ஸ்ருஷ்டித்தானோ என்று சொன்னார் மஹாகவி விக்ரமோர்வசீய நாடகத்தில். நிவ்ருத்தி மார்க்க ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு ஆதிப்ரவர்த்தகரான நாராயணமுநியே இப்படி நமக்குப் பரம அநுகூலமான பலத்தை ஏற்படுத்தும் பொழுது, அந்த ஸம்ப்ரதாயம் எப்படி ஜீவிக்கும்?' இவற்றைக்கேட்டு ரதி, ப்ரஹ்மதேவன் முதற் கொண்டு புழுவரைக்குமுள்ள ப்ராணி ராசிகள் முழுவதும் தன் நாயகனுடைய வீர்யத்தைத் தடுக்கக் கூடாதவர்களாய், காமத்திற்கு உட்பட்டு, காமத்திலேயே உழன்று வருகிறார்கள் என்று ஒப்புக்கொண்டு, மஹாமோஹன் முதலியவர்களுக்கும் விவேகன் முதலியவர்களுக்கும் ஏன் ஓயாத சச்சரவு இருக்க வேண்டும் என்று கேட்கிறாள். அதற்குக் காமன், 'இரண்டு கக்ஷிக்காரர்களும் ஒரே குலத்தில் பிறந்தவர்கள்; எல்லாரும் ஒரே கொத்து' என்று பதில் சொல்லுகிறான். ப்ரபோத சந்த்ரோதயத்திலும் இந்த விஷயம் உபபாதிக்கப்பட்டுளது. ஆனால் அங்கே மாயை ஈச்வரனுக்குப் பத்நியென்றும், அவளிடத்தில் மநஸ் என்கிற ஒரு பிள்ளை

பிறந்ததாயும், அந்தப் பிள்ளைக்கு ப்ரவ்ருத்தி யென்றும் நிவ்ருத்தி யென்றும் இரண்டு பத்நிகளென்றும், ப்ரவ்ருத்தி தேவிக்கு மஹா மோஹன் முதலியவர்கள் பிள்ளைகளென்றும், நிவ்ருத்தி தேவிக்கு விவேகன் முதலியவர்கள் பிள்ளைகளென்றும், ஆக இப்படிக்கு அந்தக் குலம் இரண்டாகப் பிரிந்ததென்றும் காமன் சொல்லுகிறான். இங்கே ஜீவனுடைய புத்தியைப் பத்நியாகவும் ஜீவனைத் தகப்பனாகவும் ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்கிற குணங்களில் ஒவ்வொன்று தலை யெடுக்கும்பொழுது ஒவ்வொரு குணங்கள் பிறப்பதாயும், அதாவது ஸத்வம் தலை யெடுக்கும்பொழுது விவேகன் முதலியவர்களும், ரஜோகுணம் தலை யெடுக்கும்பொழுது ராகம் த்வேஷம் முதலியவர்களும், தமஸ் தலை யெடுக்கும் பொழுது மஹா மோஹன் முதலியவர்களும் பிறந்தார்கள். இப்படி ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களுடைய காலங்களில் ப்ரவ்ருத்தி தேவியிடம் பிறந்த மஹாமோஹன் ராகன் முதலியவர்களும் ஒரு தாய் வயிற்றுப் பிள்ளைகளானதால் ஒன்று சேர்ந்துகொண்டு ஒரே வகுப்பானார்கள். புத்தி யென்பது புருஷனுக்குத் தர்மமான ஜ்ஞானம். அந்தப் புத்திதான் குணபேதத்தால் விவேகமென்றும் காமமென்றும் மோஹமென்றும் பற்பல அவஸ்தைகளை அடைகிறது. இந்த அவஸ்தைகளெல்லாம் புத்தியில் பிறப்பதால் அவை புத்தியின் ப்ரஜைகளென்று சொல்லப்படுகின்றன. ஆத்மாவுக்கு மாயாதேவி ஸம்பந்தத்தால் மநஸ்ஸென்கிற பிள்ளையும் அந்தப் பிள்ளையினுடைய வயிற்றில் மஹா மோஹன் விவேகன் முதலியவர்களும் பிறந்தார்கள் என்று சொல்லப்பட்டதை மாற்றி, இங்கே ஆத்மாவுக்குப் புத்தியென்னும் மனைவியிடத்தில் அவர்களெல்லாரும் பிறந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. அத்வைதத்தில் ஆத்மாவுக்குப் புத்தி யென்கிற தர்மம் நித்யமாக ஒப்புக்கொள்ளப் படுகிறதில்லை. மநஸ்ஸினுடைய வ்ருத்திகள்தான் அவர்களுக்கு ஜ்ஞானம் என்பது. மநஸ்ஸும் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வபாவமாய் உள்ளதல்ல. அது மாயா ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படுவது. அத்வைதத்தில் மநஸ்ஸு இந்த்ரியமல்ல. இரண்டு மதத்திலும் மநஸ் என்பது கர்மம் தொலைந்து மோக்ஷம் ஸித்திக்கையில் விட்டுப்போவது தான். ஆனால் புத்தி யென்கிற தர்மபூத ஜ்ஞானம் ஒருக்காலும் அழிகிறதில்லை என்னும் ச்ருதியை அநுஸரித்து அது நித்யமாக ஸித்தாந்தத்தில் ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது. மாயையென்பது ப்ரக்ருதிக்குப் பெயர். மாயா ஸம்பந்தத்திற்குப் பதிலாக இங்கே முக்குணத்தின் ஸம்பந்தம் சொல்லப்படுகிறது. ஆத்மா முக்குண ஸம்பந்தத்தால் போகங்களை அநுபவிப்பதால் அவன் போக்தாவென்று இங்கே சொல்லப்படுகிறான். நன்றாய் ப்ரக்ருதி போகங்களைப் புஜித்து ஸுகரஸத்தை அநுபவிக்கப் பாக்யம் பெற்றவனை விவேகன் முதலிய பிள்ளைகள் அநுபவிக்க வொட்டாமல் செய்கிறார்களே என்று அவர்கள் பேரில் பழி சுமத்த மந்மதன் யத்நப்படுகிறான். சரீரமல்லவா போகா

யதநம். சரீரம் தொலைந்தால் போக ப்ரஸக்தியேது? சரீரத்தைத் தொலைத்துக் கொலை செய்கிறார்கள் தகப்பனை. விவேகன் முதலியவர்கள் தகப்பனான ஆத்மாவினுடைய போக ஸுகத்திற்கு த்வேஷியான பழிகாரர்கள் என்று நிந்திக்கப்படுகிறார்கள். முக்குணங்களால் மூன்று வகுப்பு ஏற்பட்டாலும் கெடுதலான வகுப்பு இரண்டும் சேர்ந்து ஒன்றாய்விட்டது. அவர்களெல்லாரும் சேர்ந்து மஹா மோஹனுக்குப் பட்டம் கட்டிவிட்டார்கள். விவேகன் கக்ஷியில் விவேகன் ராஜாவானான். மோஹத்திற்குத் துர்மதியும், விவேகனுக்கு ஸுமதியும் பத்நிகளானார்கள். இரண்டு பத்நிகளும் தோஷத்ருஷ்டி மயமானவர்கள் தான். இருவரும் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமுடையவராதலால் இருவரும் 'த்ருஷ்டிமயீ' என்று சொல்லப்படுகிறார்கள். இருவரும் தோஷத்தில் த்ருஷ்டியே உள்ளவர்கள் என்பதும் துல்யம். ஆனால் துர்மதி, ஸுகத்தைத் தடுக்கும் வழிகளில் குற்றம் பார்ப்பவள். ஸுமதியோ வென்றால் விஷய ரஸத்தில் தோஷம் பார்ப்பவள். அவள் ரஸ த்யாகத்தில் தோஷம் நினைப்பவள். இவள் ரஸத்தில் தோஷம் நினைப்பவள் என்று தாரதம்யம் காட்டுவதில் நோக்கு. 'ராகவனோடு நான் அநந்யை (அதாவது வேறல்லாதவள்), நான் அவருக்கு ப்ரபை' என்று ஸீதை சொல்லிக்கொண்டது போல், ஸுமதி விவேகனுக்கு அநந்யையானவள் என்று சொல்லுவதாகப் பரிஹஸிக்கப் படுகிறது.

தமஸ்ஸின் உதவியால் பிறந்த குலமும் அதைச் சார்ந்த ராகம் முதலிய குணங்களும் இருட்டுக் குலங்கள். அவர்கள் நிசாசரர்கள் [அதாவது இருட்டில் ஸஞ்சரிப்பவர்கள்.] அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் தேவர்களுக்கு விரோதமாய்ச் சேர்ந்துகொள்வதுபோல் தேவ ப்ரக்ருதியான ஸத்வ குலத்திற்கு விரோதமாய் மற்ற இரண்டும் சேர்ந்துகொண்டன. தகப்பனாகிய ஆத்மாவும், தாயாராகிய புத்தியும், காமன் மோஹன் முதலிய பிள்ளைகளிடத்தில் ஸ்வபாவமாய் அதிக ப்ரியமாயிருக்கிறார்கள். இது விவேகன் முதலிய பிள்ளைகளுக்குப் பொறுக்கவில்லை. தகப்பனுக்கு அடியோடு போகத்தைத் தொலைக்கப் பார்க்கிறார்கள். மநஸ்ஸுக்கு நாசத்தை உண்டு பண்ணி அதனால் தங்களுக்கும் அழிவு வருவதாயிருந்தாலும் கூடப் பிறந்த மோஹ காமாதிகள் அழிந்தால் போதும் என்ற ரொம்பக் க்ரூர புத்தியுடையவர்கள். அநாதி காலமாய் அநுபவிக்கப்பட்டு எத்தனையோ ரஸங்களைக் கொடுத்துக் கொண்டு வந்த ப்ரக்ருதியினிடத்தில் அநேக தோஷங்கள் இருக்கின்றனவென்று தாங்களாகக் கிளப்பி அவளிடத்தில் வெறுப்பு உண்டாகும்படி செய்து விட்டுத் திரும்பி வராத ஒரு கடைசி ப்ரயாணமாகத் தகப்பனை அனுப்பிவிட முயலுகிறார்கள். இப்படி, தங்களுடைய ஸஹோதர குலத்தையே வேரோடு தொலைப்பதற்கு

குரங்கினத் தரசனாகிய ஸுக்ரீவனையும் அரக்க ராஜனாகிய விபீஷணனையும் ப்ரமாணமாகச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். இப்படித் தகப்பனாரைப் புராதன வழிகளிலிருந்து புது வழிகளில் இழுப்பதற்கு யத்னப் படும்பொழுது அவருடைய தூர்த்ததையை வர்ணிக்கமுடியாது. அவரைப் பிறவிக் குருடராயும் ஊமைகளில் முதல்வராயும் செவிடராயும் நபும்ஸகராயும் ஸ்த்ரீயாயும் பண்ணிவிடுகிறார்கள். தகப்பனாரை ஒரு பெருமாள் திருவடிகளில் சேர்க்கவேணுமென்றும், அந்தப் பெருமாள் பிறருடைய ரந்த்ரங்களில் பிறவிக் குருடராயும், பரதாரங்கள் விஷயத்தில் நபும்ஸகராயும், பிறரை நிந்திப்பதில் மூகர்களாயும் இருப்பவர்கள் தான் தனக்கு ப்ரியதமமானவர்கள் என்று சொல்லியிருப்பதால் தகப்பனாரை அப்படிக்கெல்லாம் நிரிந்த்ரியனாய்ச் செய்யவேண்டுமென்றும் சொல்லிக்கொண்டு, இப்படிக் கொடிய பாபங்கள் செய்கிறார்கள். இப்படித் தகப்பனை இவர்கள் படுத்தும் ஹிம்ஸையைப் பொறுக்காமல் உடன் பிறப்பையும் மறந்து, ஸோதர வாஞ்சையையும் விட்டு, நாம் அந்தத் துராத்மாக்களைக் கொல்ல முயலுகிறோம். ஆசையை வளரச் செய்து ஸுகத்தையும் ஸம்ஸாரத்தையும் பெருக்குவோம். அவர்கள் ஆசையை ஒழித்து ஸம்ஸாரத்தையும் போகத்தையும் அழிக்கப் பார்க்கிறார்கள். அவர்கள் தங்களுக்கும் அழிவு வருமே என்பதைக் கவனிக்கவில்லை. அவர்கள் ப்ரமாணமாகக் கொண்டாடும் ஸுக்ரீவனும் விபீஷணனும் கூடப் பிறந்த தமையன்களை அழிக்கத் தேடின போதிலும், தங்களையும் தங்கள் குலத்தையும் நிலைநிறுத்திக் கொண்டார்களே யொழிய, தங்களையும் சேர்த்துத் தொலைத்துக்கொள்ளவில்லையே என்று நாம் எதிர்த்துக் கக்ஷியாடினால் அப்படிச் செய்வதற்கு ஆதாரமாய் ந்யாயவாதத்தில் ஜாதியென்கிற வாதத்தைச் செய்கிறவர்கள் தாங்கள் செய்யும் ஜாதி வாதத்தால் தங்கள் கக்ஷிக்குப் பங்கம் வருவது திண்ணமாயிருந்தாலும், உபய கக்ஷிகளும் தொலைந்தாலும் ஸம்மதம் என்று ஒப்புக்கொள்ளவில்லையா என்று எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள். எதிரியின் மதத்தின் பேரில் சொல்லும் தூஷணம் தன் மதத்தையும் அழிக்குமானால் அதை ஜாதி வாதமென்று சொல்லுகிறது. ஸ்வவ்யாகாதகமான பதிலை ஜாதி யென்பார்கள். இது ந்யாய பரிசுத்தியில் விஸ்தாரமாக விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தன்னைத் தொலைத்துக் கொள்வதில் ஒரு புருஷார்த்தம் இருப்பதாயும், தான் நஷ்டமான பிறகு தன்னிலும் வேறான ஆத்மா என்பவன் ஸுகப்படட்டும் என்று நினைத்து புத்திமானொருவனும் முயலமாட்டான் என்றும், தான் தொலைந்து அயலானுக்கு மோக்ஷம் வருவதுதான் முக்தி யென்று கொண்டால் மோக்ஷ கதா ப்ரஸ்தாவ கந்தத்திலிருந்து வெகு தூரம் ஓடிப்போவான் என்றும் தெரிந்தவர்களின் வாக்யங்களைத் தள்ளி, இப்படிப் புத்திஹீநமாயும் க்ரூரமாயும் நடவடிக்கை நடத்துகிறார்கள். பிறவிக் குருடரும் ஊமைகளும் செவிடரும்

நபும்ஸகரும் ப்ரவ்ருத்தி கர்மங்களில் அதிகாரமில்லாமலும் ஒரு விதமான போகங்களும் இல்லாதவரல்லவா? தகப்பனாரை அப்படி ஆக்கலாமா என்றால் இந்த்ரியங்கள் தொலைவதும் ப்ரவ்ருத்தி கர்மங்கள் நீங்குவதும் சரீரந் தொலைவதும் தகப்பனுக்கு ஹிதந்தான் என்கிறார்கள். காகாஸுரனுக்கு ஒரு கண் போனதும் அவனுக்கு ஹிதந்தான் என்று அவர்கள் துர்க்கக்ஷி செய்கிறார்கள். வெகு காலமாகப் போகங்களைக் கொடுத்துவந்த ‘அஜா’ என்கிற ப்ரக்ருதியை இவன் ப்ரீதியுடன் அணைந்து ஸுகிக்கவேண்டும் என்று நமது யத்நம். அநுபவித்த அவளை ஹாநம் செய்யும்படி அவர்கள் யத்நம். இந்த அர்த்தத்தைச் சொல்லும் ச்ருதி இங்கே நினைக்கப்படுகிறது.

ஒரே தகப்பனுடைய பிள்ளைகள் எப்பொழுதாவது கலகப்பட்டாலும் ஆத்யந்திக சத்ருக்களாய் இருக்கமாட்டார்களே யென்றால், ஒரே காச்யப ப்ரஜாபதியினுடைய புத்ரர்களான ஸுரர்களும் அஸுரர்களும் ப்ராணாந்திகமான விரோதம் பாராட்டுவதுபோல் எங்களுக்குள்ளும் குணபேதத்தால் விரோதம் ஏற்பட்டது என்று மந்மதன் சொல்லக்கேட்டு ரதி, ‘எதற்கு அண்ணன் தம்பிகள் ஒருவரையொருவர் த்வம்ஸம் செய்ய ஆசைப்படவேணும்? அவர்கள் சண்டையில்லாமல் ராஜியாய்ப் போகக்கூடாதா?’ என்று ஆசையாய்க் கேட்கிறாள். அதற்கு மந்மதன் ‘ஸமாதாநம் என்பது ஒருக்காலும் நினைக்கவே முடியாது’ என்று சொல்லுகிறான். ‘இவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் பரஸ்பராபாவங்களாயிற்று. விராகம் என்கிற வைராக்யம் ராகத்தின் அபாவமல்லவா? விவேகம் என்பது மோஹத்தின் அபாவமல்லவா? சாந்தி யென்பது காமக்ரோதங்களின் அபாவமல்லவா? ‘ஹாவாஹா° கஹாவ:’ என்று சொல்லிக்கொண்டு நம்முடைய அபாவத்தால் அவர்கள் வேறொரு பாவமாவார்கள் என்று அவர்கள் நினைவு. நம்முடைய அபாவம் அவர்களுடைய ஸ்வரூபம். அவர்களுடைய அபாவம் நம்முடைய ஸ்வரூபம். அவர்களிருந்தால் நாமில்லை. நாமிருந்தால் அவர்களில்லை. ஒரே புருஷனிடத்தில் அதாவது ஒரே அதிகரணத்தில் ஒன்றுக்கொன்று அத்யந்த விருத்தமான பாவாபாவங்கள் எப்படிச் சேர்ந்து ஸமாதாநமாயிருக்கும்? ஒன்றை ஒன்று அழிக்காமலிருப்பது அஸாத்யமே. நமக்கு வசப்பட்டவர்களிடத்தில் நாம் குடியிருக்கிறோம். அவர்களுக்கு வசப்பட்ட ஸ்வல்ப ஜநங்களிடத்தில் அவர்கள் குடியிருக்கிறார்கள். நம் குடிகள் கணக்கில்லை. அவர்கள் குடிகள் ம்ருக்யம். நாமிருக்குமிடத்தில் அவர்கள் சேர்ந்திருக்கவும், அவர்கள் இருக்குமிடத்தில் நாம் சேர்ந்திருப்பதும் அரிது. இரு கக்ஷிக்காரர்களும் ஒரே புருஷனிடத்தில் வந்து மோதிக்கொண்டபொழுது ஸமாதாநப்பேச்சுக்கு இடமிராது. ஆனால் எங்களுக்குள் பலத்த சண்டை போட்டுக்கொண்டு ஒருவரையொருவர் ஒழித்துவிடுவோம். ஒருவர் ஓரிடத்திலிருப்பதே மற்றொருவர் அதே இடத்திலிருக்க விரோதமாகும். இந்நிலையில் இருவரும் சேர்ந்து எப்படி ஒருவரிடத்தில் வாழ்வதுகூடும்?

“ஸதஸத்த்வ விருத்தாநாம் ஸத்ருசேவாவஸாயக:
க்ஷயங்காரம் ப்ரதீகார: கல்பகோடிப்ரதைரபி”
“கல்பிதயிகரணே ஸாவதந்த:
ஸாதந நயீஹதி வய்யூவாத கஸ்வம் ॥”

எதிரிகள் ஸத்வமில்லாத அபாவ ஸ்வரூபர்கள். நாம் ஸத்வமுள்ள பாவ ஸ்வரூபர்கள். அல்லது நாம் ஸத்வகுண மில்லாமல் ஸத்வாபாவமான ரஜோ குண தமோகுண முடையவர்கள். அவர்கள் ஸத்வகுணமுடைய ஸத்துக்கள். ஒரு கக்ஷிக்கு ஸத்வமுளது. இன்னொரு கக்ஷிக்கு ஸத்வமில்லை. ஸதஸத்துக்களும் ஸத்வாஸத்வங்களும் எப்படி ஒரே வஸ்துவில் சேரும்? ஸதஸத் அநிர்வசநீயம் என்று ஸதஸத்துக்களைச் சேர்த்து இப்படியும் அப்படியும் சொல்லமுடியாதென்று சொன்னு பொருவர். இவைகளை நான்கு கோடிகள் சொலலி, அதிலும் நீங்கியது தத்வம் என்றார் மாத்யமிகரென்றும் பௌத்தர்கள். ஏழு கோடிகள் சொன்னார்கள் ஜைநர்கள். ஒரே அதிகரணத்தில் விரோதி கல்பங்கள் எப்படி ஸம்பவிக்கும் என்று ஸூத்ரகாரர் ஜைந மதஸ்தர்களைக் கேட்டிருக்கிறார். கல்பகோடி சதங்கள் கடந்தாலும் ஸத்வாஸத்வங்களுக்கு விரோதத்தை எப்படிப பரிஹரிக்கக்கூடும்? எப்படி அவைகளை ஒன்று சேர்க்க முடியும்? மேலே சொன்ன வாதிகளைப்போல் மூன்று நான்கு ஏழு கோடிகளன்றியில் இன்னும் நூற்றுக்கணக்கான ப்ரகார கோடிகள் சொன்னாலும் இந்த விரோதம் நீங்கமாட்டாது என்றும் பாவம். ‘அதக்ஷோடி’ ‘ஸப்தபங்கீ’ என்று சொல்லுவதில் உள்ள ‘கோடி’ சப்தமும் ‘பங்கீ’ என்பதற்குப் பர்யாயமான ‘கல்ப’ சப்தமும் இங்கே கல்பகோடி என்பதால் குறிக்கப் படுகிறதென்றும் சொல்லலாம். நூற்றுக்கணக்கான இப்படிக் கொத்த கல்பகோடிகள் அல்லது ப்ரகார கோடிகள் பெருக்கினாலும் விரோத பரிஹாரம் ஸித்திக்காது. ஒரே ஆச்ரயத்தில் விரோதிகளான நாங்கள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு விழுகிறோம். அப்படி விரோதிகளான நாங்கள் விழுகையில் ஒருவரை மற்றொருவர் கொன்றுவிட்டுத்தான் அந்த ஆச்ரயத்தில் நுழைந்து குடியிருக்கலாம். எங்களுக்குள் தவறாத ஸம்பந்தம் பிறவியால் மட்டும் ஏற்பட்டதே யொழிய ஒருவரை யொருவர் கொலை செய்து கொள்கிறதென்கிற வத்ய காதகத்வ ஸம்பந்தந்தான் நிலையாயுள்ளது. நாங்கள் அர்த்தகாம பரர்கள்; அவர்கள் நாராயண பரர்கள். நாங்கள் இந்த்ரியங்களின் கிங்கரர்கள்; அவர்கள் விஷ்ணுவின் கிங்கரர்கள். எங்கள் யஜமாநன் வேறு; அவர்கள் யஜமாநன் வேறு. எங்கள் ப்ராப்யம் வேறு; அவர்கள் ப்ராப்யம் வேறு. எங்களுக்குள் ஒருவருக்கொருவர் எப்படி ஸங்கதி ஏற்படும்? ஒருக்கால் அஸாத்யத்தையே ஸாதிக்கக்கூடுமென்றாலும் நம் யஜமாநன் மஹாமோஹன் எப்படி ராஜியை ஸஹிப்பார்? உத்தம ரணவீரனான

நான் ஸமாதாநத்தை ஒப்புக்கொள்வேனா? புலி பசித்தாலும் புல்லைத் தின்னுமா? புல் தின்னுவதென்பது பசுவுக்கன்றோ லக்ஷணம்? எதிரிகள் பசுப்போல் ஸாதுக்கள்; சக்தியில்லாதவர்கள். தோற்றுப்போன சத்ருக்கள் ஜயித்தவர் முன் புற்கவ்வுவது வழக்கம். நாம் ராஜி பண்ணினாலென்ன தோற்றாலென்ன? என்கிறான்.

இதை யெல்லாம் கேட்டு ரதி, ‘கிரம்பவும் பலமுடைய மஹாமோஹன் முதலியவர்களை வேரறுக்க எதிரிகள் என்ன உபாயம் ஆலோசித்திருக்கிறார்கள்?’ என்று கேட்கிறாள். அந்த ராஜ ரஹஸ்யத்தைப் பெண்பிள்ளையாகிய ரதிக்கு வெளிப்படுத்தக்கூடாதென்று மந்மதன் ஆக்ஷேபிக்க, அவள் தன் பேரிலும் தோழனான வஸந்தன் பேரிலும் ஆணையிட்டுக் கேட்கிறாள். ‘மாவிதொஸி ஊஉ வ்ராணை: ஸீதயா ஜெவ ஜுஷ்ண’ என்பதுபோல் இங்கே ஆணையிடுவது. எதிரிகளுடைய மந்த்ராலோசனையை நாம் வெளிப்படுத்துவதுதான் ந்யாயம் என்று வஸந்தன் சொல்ல, மந்மதன் அந்த ரஹஸ்யத்தை உரைக்கிறான். உபநிஷத்தின் ரஹஸ்யம் இங்கே சத்ருக்களின் ரஹஸ்யமெனப்படுகிறது. நிவ்ருத்தி என்கிற ஒழிவு தர்மமாம். கஷ்டப்பட்டுச் செய்வதையெல்லாம் தான் செய்யவே யில்லையென்று நினைக்கவேணுமாம். தன்னுடைய கர்த்ருத்வத்தை மறுக்கவேணுமாம். குலத்தையே அபிசார ப்ரயோகத்தா லழிக்கவேணுமாம். ச்யேந யாகம் என்பதை அபிசாரமென்று சொல்லுவார்கள். எப்படிப் பருந்தானது தன்னுடைய லக்ஷ்யமான ஜந்துவின் பேரில் பாய்ந்து கொல்லுமோ அப்படி அபிசார யாகம் சத்ருவைக் கொல்லுமாதலால் அதற்கு ச்யேநயாக மென்று பெயர். எப்படிப் பருந்தும் கொக்கும் தம்முடைய லக்ஷ்யத்தை மிகவும் அவதானத்தோடு இலக்குவைத்துக்கொண்டு பிறகு கைப்பற்றுமோ, அப்படி யிவர்கள் ப்ரஹ்மத்தை இலக்குவைத்துப் பிடிப்பார்களாம். இவர்கள் மநோரத மாத்ரத்தில் ஸமர்த்தர்கள். இவர்களுக்குக் கார்ய மொன்றுமில்லை. ‘கார்யமோ வீர்யமோ’ என்று சொல்வது ப்ரஸித்தம் ‘தஸ்ய கார்யம் ந வித்யதே’ என்று அவர்களே சொல்லுகிறார்கள். நைஷ்கர்ம்ய மென்னும் சோம்பலைதான் வேணுமாம். ப்ரியத்தை அடைந்தாலும் ப்ரஹர்ஷப்படக் கூடாதாம். அப்ரியம் வந்தாலும் அழக் கூடாதாம். துக்கத்தை ஸுகத்தோடொன்றாப் பார்க்கவேணுமாம். விபத்துக்களை வேணும் வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கவேணுமாம். பணம், பெண்டாட்டி, பிள்ளைகளையெல்லாம் விட்டுவிட்டுக் கடும்புலி வாழும் காட்டில் வாஸம் நன்று என்றும், தெருத் தெருவாய்ப் பிச்சை புகுவது சிறப்பென்றும், விபரீதமான கக்ஷிகளை சொல்லுகிறார்கள். தாங்கள் செய்யு மிந்த அபிசார கார்யத்தில் பராபக்தி என்கிற ப்ரம்ஹராக்ஷஸி பிறக்கப்போகிறாளாம். (ப்ரபோதசந்த்ரோதயத்தில் வித்யை யென்கி-

ராக்ஷஸி பிறப்பதாகச் சொல்லப்பட்டது. வித்யையை ப்ரஹ்ம ராக்ஷஸியென்று சொல்வது மிகப்பவும் உசிதம். இவள் ப்ரஹ்மத்தை அடைவிக்கும் ராக்ஷஸியாதலால் இவளை ப்ரஹ்ம ராக்ஷஸி யென்று சொல்வது ஏற்கும். இவள் செய்யும் ராக்ஷஸி சேஷ்டைகளைப் பத்தாவது அங்காப்பத்தில் இவளே பெருமை சொல்லிக்கொள்ளப் போகிறாள். இவள் பயங்கரமான தாடகை போன்ற ஆகாரமுடையவள். இவளைப் போதவிடி யென்கிற வெளிச்சமென்பார்கள். நாம் அவளைப் 'பைமாதி' யென்கிற அகண்டமான இரவென்று சொல்லுவோம். அநாதி காலமாய் எத்தனையோ கோடி கல்பங்களில் செய்த புண்யங்களை யழித்து அந்தப் புண்யங்களால் அடையவேண்டிய ஸுகங்களைத் தொலைப்பாளாம். இவள் ராக்ஷஸியா, வேறு?

“ പ്രവ്രജ്യാഖ്യാ വധൂട്ടാ വസതിവൃത്തീം ബിഭ്രതീ
ഹസ്തൈസ്ത്വാ വൃത്തിസൂരൈവ-ഉകാരണാ വൊരം തവമേവൃതെ ।
ദൃഷ്ടാ തൈര ജനാദ്യൈർ കണ്ണാ കാമീത തക്ഷംകാരം
കംക്ഷിത് കെടൂര കൊടികശൃംഗം (ഷിഷ്ടമൃഗസൌഷൃഷ്ടഃ) ॥

இந்த வித்யை என்கிற ப்ரஹ்ம ராக்ஷஸி 'புருஷனைப் பிடித்துக்கொள்வாள். அவளைப்பற்றி விசாரிப்போம். அவளுடைய வேஷம் தவவேடமாம். அவளுக்கு த்யாகம் என்கிற ஸந்யாஸம் லக்ஷணமாம். அவளுடைய தர்மம் துறவி தர்மமாம். அவள் பரிவ்ராஜிகையாம். ஸந்யாஸ தர்மத்துடனிருப்பவள் பரபுருஷனிடத்தில் நீங்காத ஆசையை வைக்கும் பதிவ்ரதையாம். பரபுருஷனிடத்தில் ஓயாத பதிவ்ரதா தர்மத்தை அநுஷ்டிப்பாளாம். ஸந்யாஸம் பூண்டவள் சொந்த புருஷனுடைய முகத்தையே பார்க்கக்கூடாது. பரபுருஷனிடத்தில் பதிவ்ரதா தர்மமென்று சொல்வதே வ்யாஹத மல்லவா? ஸ்த்ரீகளுக்கு ஸந்யாஸம் ந்யாயமா? இவள் நடத்தை முழுவதும் விபரீதம். இவள் தவஞ்செய்கிறாளாம். எல்லாக் கரணங்களையும் (அதாவது இந்த்ரியங்களையும்) அடக்கிவிட்டுக் காமமே யில்லாமலும் ஸுகமே யில்லாமலும் க்லேசமயமான தவத்தைச் செய்கிறாளாம். ஸாதகதமம் கரணம் என்று சொல்லுவர் சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள். இவள் காரணமே யில்லாமல் ஸாதிப்பாளாம். 'யோஷா ஜாரமிவ ப்ரியம்' என்று பரபுருஷனிடத்தில் ஆசையிருக்கவேண்டுமென்று பக்திக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக வேதம் சொல்லுகிறது. ப்ரியமான பர்த்தாவினிடத்தில் ஸதீ என்கிற பதிவ்ரதைபோல வென்றும் சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறதாம். இவளிப்படிச் செய்யும் விபரீதமான ஆசாரணையினால் இவள் ஆசைநாயகன் இவளிடத்தில் இரங்குகிறனும். இவளாசை நாயகனை ஜாரன் ஜநார்த்தநனும். அவன் பிறப்பையே அழிப்பனும். அழிக்கும் தன்மையுடைய இவளுக்கு அழிப்பவன் ஏற்ற நாயகன். இந்த

ராக்ஷஸிக்கு உதவியாக யம கிங்கரன்போன்ற ஒரு கிங்கரனைப் பிறப்பிப்பானும். அந்தக் கிங்கரன் கோடி கைடபாஸுரர்களுடைய பலமுடையவனும். ஆயிரம் யானை பலமுள்ளவன் என்று சொல்லுவார்கள் துர்யோதநன் பீமஸேநன் முதலியவர்களை. இவன் கோடி கைடபாஸுர பலமுள்ள அஸுரனும். ராக்ஷஸிக்கு அஸுரன்தானே தகுந்த கிங்கரனுவான்?

இவ்வளவு சொல்லிவிட்டு, கடைசி வார்த்தைகளைச் சொல்லாமல் மந்மதன் வாயை மூடிக்கொள்ளவே, வஸந்தன் தன் மநஸ்ஸுக்குள்ளே அவன் ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயன் என்றும், அந்த ச்லோகத்தின் கடைசி வார்த்தைகள் 'அவன் நம்மையெல்லாம் நிர்மூலநம் செய்பவனே' என்றும் சொல்லிக்கொண்டு, ரதி பயப்படுவாளே என்று பயந்து, 'மிச்சம் சொல்வதற்கே கஷ்டமானது' என்று ச்லோகத்தைப் பூரணம் செய்கிறான். இதைக் கேட்டு ரதி பயந்து நடுக்கத்துடன் 'காப்பாற்றும் காப்பாற்றும்' என்று கத்திக்கொண்டு மந்மதனைக் கெட்டியாய்க் கட்டிக்கொள்ளுகிறாள், 'அல்ப லாபம் தந்யனுனேன், பரம புருஷார்த்தம் கிடைத்தது.

ജന്ത വധൂയഹംമെ ദൃക്ഷമാലാവക്ഷേപ
ഉഷിതന്ദ്രിയവെശേ ശോഭമലവിദോഷമെതല ।
സംശിതവസിതംഹെ ശരംവൃതം കാതരാക്ഷ്യാ
സ്തജതി യാമമേ-ഭിജ്ഞാലംഗയൊരംതരാത്മാ ॥

கைவளை நெரிந்தா லென்ன? ஹாரமணிகள் நொறுங்கினு லென்ன? இடமென்று பயந்தா லணைத்ததால் வளைகளையும், ஹாரங்களையும் கழற்ற அவகாசமில்லை. இருந்த துக்கமெல்லா மெங்கேயோ ஓடிப்போகவில்லையா? மெய்ம் மறக்கும்படி ஒரு மோஹ மயமான ஸந்தோஷ முண்டாகவில்லையா? 'குஹாநுதேந ஜயதாம் ஸுதாராதலோதி' என்று ரஸஜ்ஞர்கள் சொல்லுவார்கள். இம்மாதிரியான ஆலிங்கநத்தின் விஷயத்தில் இரண்டெம்புக்கும் அத்வைதமே அநுபவாரூடமாகிறது. 'ததஜ்ஞா ஹைதம் வாரசோய-உநுஷ்டிஃ' என்று நாமும் சொல்லலாம்' என்று மந்மதன் மனத்திற்குள் சொல்லிக்கொள்ளுகிறான்.

மோஹத்தை யடைந்திருக்கும் ரதியை 'பயப்படாதே! மனத்தைத் தேற்றிக்கொள்; நம்முடைய அரசனின் பெருஞ் சேனைக்கு அதி

பதியான போர் வீரனாகிய என்னுடைய உயிருக்குயிரான நீ இப்படி பயந்து மோஹித்தால், நம்முடைய அரசன் கதி என்ன ஆகும்? நைகமிகத் தெருக்களில் நடக்கிறவர்களின் வார்த்தை. நைகமிகர்கள் என்பது வைதிகர்களையும் வர்த்தகர்களையும் சொல்லும். நைகமிக ரத்யை என்றால் வேதமார்க்க மென்றும் கடைத்தெரு வென்று மர்த்தமாகும். இது கடைத்தெரு வார்த்தை. வைதிகச் சாந்தஸரின் வார்த்தை. இதுகட்டுக் கதை. இந்த்ரஜால சக்தியால் ஒரு பொய்யான கந்தர்வ நகரத்தைக் காட்டி மறைப்பதுபோல் இது வெறும் கற்பனையான கட்டுக்கதை. குருவிடத்தில் உபதேசம் பெற்றுக் கொண்டு பர பக்தியை அநுஷ்டாநம் செய்யவேண்டு மென்றல்லவா அவர்கள் கொள்கை. சந்த்ரன் ஸுதாகரன். அவன் தன் கிரணங்களால் அம்ருதத்தைப் பெருக்கிறவன். நிரம்பவும் அவதாதமான ப்ரபையையுடையவன். அவன் குருகுல வாஸம் பண்ணின கதையும், அவன் குருவும் ஸுரர்களுக்கெல்லாம் குருவுமான ப்ருஹஸ்பதி குருகுல வாஸம் பண்ணின கதையும் உனக்குத் தெரியாதா? அவ்விருவரும் குரு தல்பகராக இல்லையா? என் வில்லை வளைத்து, வண்டுகள் ரீங்காரஞ் செய்கையில், விரக்தி வீட்டு ரேழியில் யாருடைய கண்கள் ஆவலுடன் செல்லும்? விரக்தி தேவியை யார் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பார்? மந்த்ரிகளான நம்மால் ஏற்படும் பலம் இருக்கட்டும். நம்முடைய யஜமானுடைய சொந்த பலம் போதாதா? எனக்குப் பஞ்சாயுதங்கள் இருப்பதால் பரமபுருஷனோடு ஸாம்யம் சொன்னேன். நம்முடைய யஜமானுக்கு அவரைப்போல் நான்கு வ்யூஹங்களுண்டு. இதனால் விக்ரஹங்களிலேயே ஸாம்ய மேற்படுகிறது. ப்ரமாதம், ஆலஸ்யம், நித்ரை, ஸ்ம்ருதி என்கிற வ்யூஹங்கள் உள்ளன. இன்னம் எத்தனையோ விக்ரஹங்கள் அவருக்குண்டு. ப்ரமாதம், ஆலஸ்யம் இவைகள் யோகத்திற்கு விக்ஷேபங்களென்றும் அந்தராயங்களென்றும் யோகஸூத்ரம். நித்ரையும், ஸ்ம்ருதியும் யோக விரோதியான சித்த வ்ருத்திகள். நம் யஜமானனை ஜயிப்பவரில்லை.'

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யரும் ஸ்ரீகண்டாசார்யரும்.

[ஸ்ரீ. உப. வித்வாந், தோட்டாலம் வேணுகோபாலாசார்யர்]

(ஸஞ்சிகை 7, பக்கம் 197 தொடர்ச்சி.)

அவ்வாறே 'नारायण परं ब्रह्म' என்கிற வாக்யத்தை ஸமாநாதிகரணமாக அங்கீகரித்து, 'परब्रह्मपरञ्ज्योतिश्शब्दाश्च नारायण एव व्यवतिष्ठन्ते' என்று ராமாநுஜர் சொன்னதைக் கண்டிக்க நினைத்தே, ஸ்ரீகண்டர், 'शब्दविशेषात्' என்கிற ஸூத்ராவதாரிகா பூர்வ பக்ஷத்தில் 'समष्टिपुरुषवाक्ये उदाहृतस्य ब्रह्मत्वस्य वाक्यस्य 'पादोऽस्य विश्वा भूतानि' इति निर्देशकांश जगदीशविषयत्व उच्यते। समष्टिपुरुषं दैवतं स भगवान् नारायण इति बोध्यते। स अयं नारायणः परं ब्रह्मेति ब्रह्मशब्देनोच्यते। कथमस्य तथाविधत्वान्तं प्रत्यगात्मवाचकत्वेन ... शब्दविशेषात् (1-2-5) என்று சொல்லி, ஸமாதாநத்தில், 'नारायण परं ब्रह्म इति शब्दविशेष एव नारायणात्परमिति ब्रह्म प्रतिवादयति। अतो नारायणात्परमेव परं ब्रह्म उपास्यम्' என்று 'नारायणात्परम्' என்று தத் புருஷ ஸமாஸமே சொல்லவேண்டு மென்கிறார். ஸமாநாதிகரண ஸமாஸமே ராமாநுஜாபிமத மென்பதை ஸ்ரீ கண்டரே, 'कर्मकर्तृव्यपदेशाच्च' (1—2—4) என்கிற ஸூத்ராவதாரிகா பூர்வ பக்ஷத்தில் 'नारायण एव विश्वतः परं ब्रह्म जीवान्तर्यामित्वेनोपास्यः' என்று வெளியிட்டிருக்கிறார். இப்படி ஸமாநாதிகரண ஸமாஸத்தை அநுவதித்துத் தத்புருஷ ஸமாஸத்தை வற்புறுத்துவதால், ஸ்ரீ கண்டர் ராமாநுஜர்வாசிகர் என்பது ஸ்பஷ்டம். ஆகையால் தான் இந்த வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ வ்யாக்யாநத்தில் அவருக்கு ஸ்ரீ கண்டர் சொன்ன தத்புருஷ ஸமாஸ பக்ஷத்தைத் தூஷித்து, ராமாநுஜோக்தமான ஸமாநாதிகரண ஸமாஸ பக்ஷத்தை ஸ்தாபித்துக்கொள்ளவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டு, 'नारायणपरं ब्रह्मतत्त्वं नारायणः पर इति केचिद्वैदिकाविदुषः ...' என்று தொடங்கி 'निष्कृष्टस्वरूपत्वात् प्रत्ययविषयत्वात् ... तत्पुरुषम्' என்கிற அளவாக ஸமாநாதிகரண ஸமாஸத்தை

ஸ்தாபிக்கிறார். இந்தத் தத்புருஷ ஸமாஸ பக்ஷம் கண்டனம் ராமாநுஜ ஹ்ருதயஸ்தமாயிருந்தால் அவருடைய க்ரந்தத்திலேயே இதற்கு ஏதாகிலும் ஒரு ஸமாதாநம் எழுதியிருக்கக்கூடும். மேற்கூறிய பங்க்தியிலிருக்கும் 'அவைதிகா:' என்கிற பதம் ஸ்ரீகண்டரைக் குறிக்கிறதென்பது உண்மையாக இருக்கலாம். அது ராமாநுஜ ஹ்ருதயஸ்தமா, அல்லது வ்யாக்யாதாவால் ஸ்வதந்த்ரமாகச் சொல்லப்பட்ட மேல் யுக்தியா வென்பதை விசாரிக்குங்கால், ராமாநுஜ ஹ்ருதயஸ்தம் தான் என்று சொல்வதற்கு ஆதாரமாக 'உபபாதயிதா ச வக்ஷ்யதே அத்ர வ்ருத்தி, ததா ஸம்க்ஷேபஸ்வவிசேஷாச்ச இதி' இத்யாதிகளைப்போல் வேதார்த்தஸங்க்ரஹ வ்யாக்யாநத்தில் யாதொரு சப்தமும் இல்லை. தத்வம் இவ்வாறிருக்க, இதை ராமாநுஜஹ்ருதயஸ்தமாகவே ஜிஜ்ஞாஸா பத்ரிகாதிபதி ஊஹித்தது மல்லாமல், 'நாராயண ஏவ ப்ரபஞ்ச' என்கிற இடத்திலிருக்கும் ஏவகாரத்தால் ஸ்ரீகண்டரால் அங்கீக்ருதமாகிய தத்புருஷ ஸமாஸ பக்ஷம் வ்யாவ்ருத்தமாகிறதென்றும் கூறியது யோசித்துச் சொன்னதாகமாட்டாது. அந்த ஏவகாரத்துக்கு வ்யாவர்த்யம் எதுவென்பது அக்ரந்தத்தைப் பூர்வோத்தர பராமர்சம் பண்ணிறுல் நன்கு விளங்கும்.

அப்படியே வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் ராமாநுஜர் 'நிமித்தோபாதாநயோ ரைக்யம் ஸர்வஶ்ருதிஸித்தம் ஸகலோபநிஷத் ஸித்தம்' என்று ஸ்வபக்ஷத்தில் நிமித்தோபாதாநங்களுக்கு ஐக்யத்தை, 'ஜந்மாத்யஸ்ய யத:, ப்ரக்ருதிஶ்ச ப்ரதிஜ்ஞா த்ருஷ்டாந்தாநுபரோதாத்', ஸ ஏவ ஸர்வேஷாம் ப்ரகாஶக:, ப்ரஹ்மவநம் ப்ரஹ்ம ஸ வ்ருக்ஷ ஆஸீத், நதஸ்ய கஶ்சித், ஸர்வஸ்ய வஶீ ஸர்வஸ்ய' இத்யாதிகளால் ஸ்தாபித்து இவைகளுக்கு விருத்தமாக நிமித்தோபாதாநங்களுக்குப் பேதத்தை எவர்கள் அங்கீகரிக்கின்றார்களோ அவர்கள் வேதவிருத்தர்களானதால் அவைதிகர்கள் ஆவார்கள்; அதாவது வேதவிருத்தவாதிகள் வாதாநதிகாரிகள் என்பது கருத்து என்று நிமித்தோபாதாநபேதவாதிகளை அவைதிகர்களென்று தூஷித்திருக்கிறார். ஸ்ரீ கண்டரோ, பொதுவில் சைவர்கள் அப்படி அங்கீகரித்தபோதிலும் தாம் வைதிகராதலால் இதை ஸர்வாத்மநா கண்டிக்க முடியாமல் சைவத்வ ஸாமாந்யத்தால் தம் மதத்திலும் ப்ரஸக்தமாகும் இத்தூஷணம் தம் மதத்திலில்லை யென்று மாத்ரம் ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார்.

ப்ரக்ருத்யதிகரணத்தில் "ஶாயாம் ச ப்ரக்ருதிம் வித்யாந்மாயிநம் து மஹேஶ்வரம், தஸ்யாவயவபூதைஸ்து வ்யாப்தம் ஸர்வமிதம் ஜகத் இதி ஶ்ருதிர்ணாயாயா: ஸகல ப்ரக்ருதித்வம் தத்விஶிஷ்டத்வம் மஹேஶ்வரஸ்ய ச வ்யவஹாரோ தைதாம்ஶஹேதுக தஸ்ய நிஷ்கம்பஸ்ய ஸமவேத ஸாக்ஷ்யமுபயா

யாம் ப்ரபஞ்ச ஸம்ஜ்ஞகே ஸகல ஜகதுபாதாநத்வமப்யஸ்தி। யதாசேதந ஶரீரஸ்ய ஜீவஸ்ய பாலத்வ யுவத்வாதி ஸம்பவதி ஶுத்தஸ்ய ததா ந கேவலம் மாயயா ஜகதுபாதாநத்வம் மஹேஶ்வரஸ்ய கிந்து சிதசிச்சரீரிண: கேவலஸ்ய சிதசித்விஶிஷ்டாயா: பரமேஶ்வரஸ்ய ஸகல சேதநாசேதந ப்ரக்ருதி ப்ரபஞ்சோபாதாநத்வம் ஸம்பவதி। தத்ர சோபாதீஶ்வரஸ்ய ஜகத் ப்ரபஞ்சோபாதாநத்வம்। ததா ச ஶ்ருதிரீஶ்வரஸ்ய ப்ரபஞ்சாத்மகத்வமுபபாதயந்தீ ப்ரபஞ்சோபாதாநஸ்ய இதி। தத: ஸூக்ஷ்மசிதசித்விஶிஷ்ட: பரமேஶ்வர: காரணம் கார்யம் ச ஸ்தூலசிதசித்விஶிஷ்ட இதி" (ஸ்ரீகண்ட—570) என்று இருக்கிறது. சிவார்க்கமணி தீபிகையில் 'ஸூக்ஷ்மசிதசித்ப்ரகாரஸ்யாபி பரமேஶ்வரஸ்ய ஜகதுபாதாநத்வம் ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகம் ஸ்வரூபோபாதாநத்வம் சாபரிணாமித்வம் ஸம்பவதி இதி।' என்றிருக்கிறது. அப்படியே அநுபபத்யதிகரண ஸ்ரீ கண்ட பாஷ்யத்தில் 'ஸஹஸ்ரஶீர்ஷத்வாதி விஶிஷ்டப்ரபஞ்சாத்மகேந ஜகதுபாதாநத்வாத்' என்றும் சிவார்க்கமணி தீபிகையில் ஸஹஸ்ரஶீர்ஷத்வாதி விஶிஷ்ட நாராயணஸ்ய ப்ரபஞ்சாத்மகஸ்ய பரமேஶ்வரஸ்ய ஜகதுபாதாநதாயா: ப்ரக்ருத்யதிகரணே ஸமர்த்திதத்வாத் தத்ப்ரபஞ்சோபாதாநத்வ உதாஹரணம் ப்ரஹ்மண இதி' என்றிருக்கிறது. அவ்வாறே கார்யாதிகரணத்தில் "ஸ்வாத்மாஸ்வரூப ஸாக்ஷாத் நாராயணாப்ரஹ்மணஸ்யாபி ஸகல கார்யரூப ப்ரபஞ்சஸ்ய பரஸாக்ஷாத் உபாதானத்வம் நிமித்தத்வம் ஸாக்ஷாத் ப்ரஹ்ம ஸவிஶேஷ நிர்விகல்பம்।" என்றும் காணப்படுகிறது. இதனால் நிமித்தோபாதாநங்களுக்குப் பரஸ்பரம் ஸ்வல்ப பேத மிருந்த போதிலும் 'ஸம்கல்பவிஶேஷ விஶிஷ்டவேஷேண நிமித்தத்வம் ஸூக்ஷ்மசிதசித் விஶிஷ்டவேஷேண உபாதாநத்வம்' என்று விசிஷ்டாத்வைதத்தில் ஒரே ப்ரஹ்மத்துக்கு நிமித்தத்வமும் உபாதாநத்வமும் அங்கீகரித்தபடி, இங்கும் ஒரே சிவனுக்கு உபாதாநத்வம் ஸ்வாம்ச பூத நாராயண த்வாரமாயும், நிமித்தத்வம் ஸாக்ஷாத்தாயும் அங்கீகரிக்கலா மென்பது கருத்து என்பதாகிறது. இப்படி யிருக்க இந்த ஸ்ரீகண்டரை நிமித்தோபாதாந பேதவாதி என்று எவ்வாறு சொல்வது? ஆகையால் நிமித்தோபாதாந பேதவாதியை அவைதிக னென்று ராமாநுஜர் தூஷித்த பிறகு, சைவத்வ ஸாமாந்யாத் தனக்கும் ப்ரஸக்தமாகக் கூடிய அவைதிகத்வத்தைப் பரிஹரித்துக் கொள்ளவே 'நாம் பேதவாதியல்லோம்' என்று ஸ்ரீகண்டர் ஸ்தாபித்துக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று, ராமாநுஜர் எடுத்த பேதவாதிகள் ஸர்வாத்மநா நிமித்தோபாதாநங்களைப் பின்ன பின்னங்களாகச்சொல்லக் கூடியவர்கள். அத ஏவ அவ்விடத்திய வ்யாக்யாநத்தில் "அவைதிக இவ [illegible] த்ருஶ்யதே। ப்ரக்ருதிருபாதாநம் ஈஶ்வர: நிமித்தம் [illegible]

186796.

காரணத்வே ச்ருதிஸித்³தே⁴பி நாராயண உபாதா³நம் ப்³ரஹ்ம நிமித்தமித்யேகே। தத்ர நிமித்தோபாதா³நயோரைக்ய த³ர்ஶிதே ஸாக்ஷாத்ப்³ரஹ்மாத்³வைதமித்யேகே॥" [வேதா. 309] என்று அவைதிகர்களைப் பேதவாதிகளாகச் சொல்லியிருக்கிறது. ஆக, இதனாலும் ஸ்ரீகண்டர் ராமாநுஜரைவிட அர்வாசீநர் என்பது ஸித்தம். விஷயம் இவ்வாறிருக்க, ஸ்ரீகண்டரை 'நிமித்தோபாதா³நபே⁴தா³பே⁴த³வாதீ³' என்கிற பதத்தால் சொல்லலாமானால் 'ப்ரக்ருதிஸ்²ச ப்ரதிஜ்ஞாத்³ருஷ்டாந்தாநுபரோதா⁴த்' இத்யாதி ஸூத்ர விரோதம் அவருக்கு அபரிஹார்யமாகும்; பூர்வோக்த ஸ்வவாக்யங்களும் விருத்தமாகும்.

அப்படியே வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் 'நதஸ்யேஶே கஶ்சந இதி தஸ்ய நாம மஹத்³யஶ: ... கிஞ்சந விதா⁴ய இதி ப்ரதிஷித்³த்⁴ய அத்³ப்⁴ய: ஸம்பூ⁴தோ ஹிரண்யக³ர்ப⁴ இத்யஷ்டாவிதி தைத்திரீயகாஸ்ஸமாமநந்தி, தத்ர புருஷ ப்ரகரணம் ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யாவிதி நாராயண ஸ்யைவேதி ஜ்ஞாயதே" என்று 'அத்³ப்⁴ய: ஸம்பூ⁴த:' என்கிற அநுவாகத்தையும், 'ஹிரண்யக³ர்ப⁴: ஸமவர்த்ததாக்³ரே' என்கிற எட்டு ருக்குக்களையும் நாராயண பரமென்று ஸாதித்திருக்கிறார். இதை ஸ்ரீகண்டர் கண்டித்து இதராநுபபத்யதிகரணத்தில் (1-1-17) ப்ரஜாபதி பரமாகப் பூர்வபக்ஷம் வர்ணித்து, 'அத்³ப்⁴ய: ஸம்பூ⁴த இத்யத்ர ப்ரஜாபதிரேவ ஹி ப்ரதிபாத்³ய:। ப்ரஜாபதிஶ்சரதி க³ர்பே⁴ அந்த: இதி ஶ்ரவணாத்' என்று சிவபரமாக ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறார். ராமாநுஜோக்த விஷ்ணு பரத்வ கண்டநார்த்தமே இங்கு 'ப்ரஜாபதிரேவ ஹி ப்ரதிபாத்³ய:' என்கிற இடத்தில் ஏவகாரம். இவ்வர்த்தம் சிவார்க்கமணி தீபிகையில் 'அத்³ப்⁴ய: ஸம்பூ⁴த இத்யநுவாகோ விஷ்ணுபர: ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யாவிதி ஶ்ருதால்லக்ஷ்மீபதித்வலிங்கா³தி³தி தத்³ ப்ரம் ... இதி। ப்ரஜாபதிஶ்சரதி க³ர்பே⁴ அந்தரிதி ஶ்ருதிவிரோதா⁴த் ... லக்ஷ்மீபதித்வம் ... ஹி ... ஹேதுரிதி பா⁴வ:" என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு 'தத்ர புருஷ ப்ரகரணம் ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யாவிதி நாராயண ஸ்யைவேதி ஜ்ஞாயத இதி' என்று பூர்வோதாஹ்ருத பங்க்தியை அப்படியே 'ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யாவிதி ஶ்ருதால்லக்ஷ்மீபதித்வலிங்கா³த்' என்று அநுவதித்து, ... என்பதால் மேற்படி வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ பங்க்தியைப் பார்த்தே ஸ்ரீகண்டர் இதை எழுதியிருக்கவேண்டுமென்பது ஸ்பஷ்டமாகவில்லையா?

அவ்விதமே ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஈக்ஷதி கர்மாதிகரணத்தில் (1-3-4) ஈக்ஷதிகர்மத்வம் சதுர்முகனுக்கா அல்லது நாராயணனுக்கா என்று ஸம்சயித்துக்கொண்டு நாராயணனுக்கென்று ஸித்தாந்தம் செய்யும் பொழுது "ப்³ரஹ்மலோகப்ராப்தி ஶ்ரவணாத் ... வேதா³ந்த இதி। கவய: ஸூரய:। ஸூரிபி⁴ர்த்³ருஶ்யம் ச வைஷ்ணவம் பத³மேவ। தத்³விஷ்ணோ: பரமம் பத³ம் ஸதா³ பஶ்யந்தி ஸூரய: இத்யேவ மாதி³ஷு॥" என்று ஸாதித்திருக்கிறார். ஸ்ரீகண்டரோ அதே அதிகரணத்தில் முதலில் ஈக்ஷதி கர்மத்வம் ஹிரண்யகர்ப்பனுக்கென்று பூர்வபக்ஷம் செய்துகொண்டு, பிறகு அதை உபேக்ஷித்து 'பராத் பரம் புருஷமீக்ஷதே' என்கிற 'புருஷ' சப்தம் நாராயணன் விஷயம் என வைத்து, ஆகையால் ஈக்ஷதிகர்மத்வம் நாராயணனுக் கென்று இரண்டாவது பூர்வ பக்ஷம் செய்யும்பொழுது, 'தத்³விஷ்ணோ: பரமம் பத³ம்' என்று ராமாநுஜோக்த ரீதியில் (ஸூரிபி⁴ர்த்³ருஶ்யம் ச வைஷ்ணவம் பத³மேவ) தத்³வாக்யஸ்ய விஷ்ணுபத³ விஷயத்வ ஶ்ரவணாத்' என்று விஷ்ணு லோகமே வித்வத் ஸேவ்யமெனச் சொல்லி, ஸித்தாந்தத்தில் 'நாராயண பரம் ப்³ரஹ்ம' என்று சிவனுக்கே ப்ரஹ்மத்வமுண்டானதால் 'ப்ரஹ்மலோக' சப்தத்துக்குச் சிவலோகமென்றே பொருள் கொள்ளவேண்டுமெனத் தீர்மானித்து, 'ஸோத்⁴வந: பாரமாப்நோதி தத்³விஷ்ணோ: பரமம் பத³ம்' என்பது விரோதியாதோ வெனச் சந்தேஹித்து, 'யத³ந்தே தத்³விஷ்ணோ: பரமம் பத³மிதி தத்ர ப்ரணவாகார ... யதா²திஶயாந்தாஹ்வம் விஷ்ணோ: பரமம் பத³ம் ஶைவம் தஸ்யைவ ஶிவாக்²யம் பரம்ப்³ரஹ்ம இத்யவிரோத⁴:" என்று சொல்லியிருக்கிறார். இங்கு ராமாநுஜோக்தார்த்தத்தையே பூர்வபக்ஷமாக்கி, மேற்கொண்டு ஸமாதாநம் சொல்வதால், இவர் ராமாநுஜார்வாசீநர் என்பது மிகவும் ஸ்பஷ்டமாகிறது. ராமாநுஜரே அர்வாசீநரானால் ஸ்ரீகண்டர் சொல்லிய அர்த்தத்துக்கு அவர் நிரஸநம் அவச்யம் செய்திருக்கக்கூடும்.

அவ்வாறே 'அத்³ப்⁴ய: ஸம்பூ⁴தோ ஹிரண்யக³ர்ப⁴ இத்யஷ்டாவிதி தைத்திரீயகாஸ்ஸமாமநந்தி தத்ர ... புருஷ ப்ரகரணம்' என்று ராமாநுஜர் 'அத்³ப்⁴ய: ஸம்பூ⁴த:' என்பது உபக்ரமத்தில் 'ஸஹஸ்ரஶீர்ஷா புருஷ:' என்றிருப்பதால் அதை அநுஸரித்து நாராயணபரமென்கிறார். இதை ஸ்ரீகண்டர் இதராநுபபத்யதிகரணத்தில் (1-1-7) "அத்³ப்⁴ய: ஸம்பூ⁴தோ ஹிரண்யக³ர்ப⁴ இத்யநுவாகே ஸர்வேஶ்வர ஏவ ப்ரதிபாத்³ய:। யஸ்ஸம ... ஸஹஸ்ரஶீர்ஷா புருஷ: ... தஸ்ய: ஸர்வஜ்ஞாத்' இதி விஶேஷஸ்ய விஷ்ணுபத³ லிங்கா³த் " என்று ஸ்பஷ்டமாகக் கண்டித்திருக்

கிறார். பூர்வ பக்ஷத்தில் ராமாநுஜோக்த ரீதியிலேயே அதை விஷ்ணுபரமாக ஸ்ரீகண்டர் யோஜித்திருக்கிறா ரென்பது முன்பே சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் அநுவதித்துக் கண்டிப்பதென்பது எவ்விதம் ப்ராசீநத்வ ஸாதகமாகும்?

இப்படி ராமாநுஜோக்த பங்க்திகளை அவ்வாறே அநுவதித்தும் மனத்தில் வைத்துக்கொண்டும் மேல் கோடிகள் ஸ்ரீ கண்டரால் சொல்லப்படுகின்றன வென்று நூற்றுக் கணக்கில் உதாஹரணங்கள் எடுத்துக் காட்டக் கூடுமாயினும், க்ரந்த விஸ்தர பயத்தால் இத்துடன் இதை நிறுத்திக் கொள்கிறோம். இவ்வளவால் ஸ்ரீ கண்ட பாஷ்யங்களைக்கொண்டும் அப்பய்ய தீக்ஷிதருடைய சிவார்க்கமணி தீபிகா வாக்யங்களைக்கொண்டும் மேற்கூறியபடி ராமாநுஜ க்ரந்தத்தைப் பார்த்தே ஸ்ரீ கண்ட பாஷ்யம் ப்ரணீதமாயிருக்க வேண்டுமென்பது நிச்சிதமாகிறது.

(தொடரும்.)

ஸ்ரீ:

ப்ராஹ்மணர்களின் தத்கால ஸ்திதி.

[ஸ்ரீ. உப. வித்வான். தட்டை ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.]

(ஸஞ்சிகை 6, பக்கம் 169 தொடர்ச்சி)

இந்தப் பாப யுகத்தில் ப்ராஹ்மணர்களுக்கு நியமாத்யயந மில்லாமையால் வேத மந்த்ரம் வீர்யமில்லாமல் போய்விட்டது. துஷ்ப்ரதிக்ரஹத்தால் ஹஸ்த சுத்தியும் அழிந்து விட்டது. ப்ராஹ்மணனுக்கு மூன்று நாள் அக்நி பரிசர்யை இல்லாவிட்டால் அவனது ப்ராஹ்மண்யம் நஷ்டமாய் விடுமென்று தர்ம சாஸ்த்ரங்கள் முறையிடுகின்றன. ஸூர்யோதயத்திற்குப் பிறகு ப்ராஹ்மணன் ஸந்த்யாவந்தநம் பண்ணும்படி நேர்ந்தால் அவனுக்கு அஹோருபவாஸம் விதித்திருக்கிறது. த்ரிபுருஷம் வேதாத்யயந மில்லாவிட்டால் அந்த ப்ராஹ்மணகுலம் சூத்ரகுல மென்றே தர்ம சாஸ்த்ரங்களும் தர்ம ஸூத்ரங்களும் கூறுகின்றன. யுக ஸ்வபாவத்தால் எல்லாம் கெட்டிருக்க, ப்ராஹ்மணர்களை மாத்ரம் நாம் எடுத்துக் கூறுவதில் யாது பயன்? இந்த யுகத்தில் க்ஷத்ரிய வித்தே இல்லை. வைச்யர்களென்று தங்களைச்

சொல்லிக்கொள்ளும் சில வைச்யாபாஸர்களும் ஸ்வதர்மத்தை இழந்து க்லேசத்துக்கு ஆட்பட்டிருக்கிறார்கள். த்ரைவர்ணிக சுச்ரூஷையையே வ்ருத்தியாகக்கொண்ட சூத்ரர்களும், அந்த உத்தம வ்ருத்தியைப் பறிகொடுத்து அதற்கு விரோதமாக த்ரைவர்ணிக நிந்தையைக் கைக்கொண்டு வெறி பிடித்தவர்கள்போல் புராதநமான கொள்கைகளையும் நடத்தைகளையும் நல் வழக்கங்களையும் இழந்து எடுப்பார் கைப்பிள்ளைகளாக ஆகி, பார்த்தவர்கள் மனவருத்த மடையும்படியான நிலைமைக்கு வந்திருக்கிறார்கள். இவை அனைத்தும் கலிகோலாஹலமென்று அறிஞர்கள் கண்ணுற்று ஒடுங்கி, ஒன்று மறியாதவர்கள்போல் பதுங்கி இருக்கின்றனர். ‘நஹிஜாதவதும் துஃவமேகஶ்ரோதிதஂ ஜஹதி’ என்கிற வசநப்படி ஸம்பவித்திருக்கிற உலக விபத்தைப்பற்றி நாம் தனித்து வ்யஸநிப்பதில் யாது பயன்? இந்த அநர்த்தகரமான காலத்தில் ப்ராஹ்மணர்கள் பிழைப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது. சாஸ்த்ர ரஹஸ்யங்களையும் ராஜநீதியின் ரீதியையும் கால நிலையையும் அறியாமல், சுஜநமீமிசையுடன் சிலர் “ப்ராஹ்மணர்கள் சிறந்ததான ஸ்வதர்மத்தை இழந்து பேதைகள் போலிருக்கிறார்கள்; கீழ் ஜாதியிலிருப்பவர்களுக்கும் இவர்களுக்கும் என்ன வ்யத்யாஸ மிருக்கிறது த்ருஷ்டிதோஷம் ஸ்ப்ருஷ்டி தோஷம் எல்லாவற்றையு மிழந்து, கேவலம் உதரம்பரிகளாக ஆய், பசுக்களின் தன்மையைக் கைப்பற்றி, ஆஹார நித்ரா பயம் முதலிய செய்கைகளைத் தவிர மற்ற யாதொரு நற் செய்கைகளையும் செய்யத் திறமை யற்றவர்களாய்ப் பாமரர்களாக இருக்கிறார்கள். ஸ்வதர்மத்தில் இவர்கள் த்ருடமான பற்றுதலுள்ளவர்களாகவும், அவைகளைத் தீவ்ரமான அபிநிவேசத்துடன் அநுஷ்டிப்பவர்களாகவு மிருந்தால், இவர்களுக்குச் சௌரவமும் செல்வமும் ஸௌக்யமும் கீர்த்தியும் பெருமையும் தானே வந்து நாடாவோ? அவ்வித மிவர்கள் இல்லாமலிருப்பதால் கஷ்டப்படுகிறார்கள்” என்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படிச் சொல்வது ஸரியே. ஆனால் அவ்விதம் சொல்பவர்கள் இக்காலத்தையும் இக்காலத்திலுள்ள அரசனுடைய நீதி மார்க்கங்களையும் நன்கு அறிந்து சொல்கிறார்களா? அல்லது தர்மத்திலுள்ள பற்றுதலால் இவ்வண்ணம் உரைக்கிறார்களா? என்று கேட்போமானால், கீழ்க் குறிப்பிடப்பட்ட இரண்டு வழிகளிலும் இவர்கள் இழிந்து பேச வந்தவர்களல்லர். ப்ரஹ்மத்வேஷத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டே இந்த உபதேசத்தைப் பாமரர்களின் ஸங்கத்தில் வெளியிடுகிறார்கள். ஒவ்வொருவனும் தனக்கு உரித்தான தர்மங்களைச் சற்றேனும் குறைவின்றி அநுஷ்டித்து இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஸுகத்தைப்பெறுகிற காலம் இல்லை. அது க்ருதயுகம். இக்காலத்தில் ப்ராஹ்மணர்களால் சாஸ்த்ரோக்தமான ஸ்வதர்மங்கள் யாவும் முக்ய கல்பத்தால் அநுஷ்டிக்க ஸாத்யப்படாதவைகள்,

அப்படி அநுஷ்டிக்காத காரணத்தாலேயே இவர்களை அப்ராஹ்மணர்களென்று சொல்ல முடியாது. இந்த க்ரூரமான கலியுகத்தில் எவ்வளவு மட்டிலும் அநுஷ்டிக்க ஸாத்யப்படுமோ அவ்வளவு தான் அநுஷ்டிக்கக் கூடும். இக்காரணத்தால் இவர்களை நிந்திக்கலாகாது. "யோகமேயோகமேவயே யஜ்ஞா: தத்ருதத்ருவயேஷிஜா: தேஷாம் நிஷ்டாநகதத்ரவ்யா யாமராமேவா ஹிதேஷிஜா:" என்கிற தர்ம சாஸ்த்ர வசநமே இதில் ப்ரமாணம். ப்ராஹ்மணர்களுக்கு ஸ்வவித்யை, ஸ்வதர்மம், ஸ்வாசாரம், ஸ்வகுலம், ஸ்வமதம், ஸ்வபூமி இவைகள் அனைத்தும் சிறந்ததென்கிற எண்ண மிருந்தபோதிலும், வ்ருத்திகர்சிதர்களாக இருப்பதாலும், படிப்பைத் தவிர வேறு ஒரு வழியிலும் இவர்களுக்குப் பழக்க மில்லாமையாலும் வ்ருத்திலோபம் வந்திருக்கிற இக்காலத்தில் எல்லோரும் ஆங்கில வித்யையிலேயேயிருந்து, புத்தி சக்தியினால் உயர்ந்த பரீக்ஷைகளில் தக்கபடி தேர்ச்சியடைந்து ராஜகீய புருஷர்களால் ஸந்மானிக்கப்பட்டு, தக்க உயர்தரப் பதங்களைப் பெற்று, செல்வத்தையும் செல்வாக்கையும் ஸுகத்தையும் பெருமையையும் இதுகாறும் அடைந்து வந்தார்கள். தக்காலம் கலி மஹாபுருஷனுடைய ஆட்சி மஹிமையினால் நிரபராதிகளான ப்ராஹ்மணர்களைக் கண்டவுடன் இந்நாட்டில் பிறந்து, இவர்களுடனே இடைவிடாமல் பழகி, இவர்களிடத்திலேயே நேசம் பாராட்டி இதுகாறும் ஸர்வ ஸௌகர்யங்களையும் அடைந்து வந்து கொண்டிருக்கிற ப்ராஹ்மணர்களல்லாத இந்தியர்களே பாம்பைக் கண்டாற் போல் நடுங்குகிறார்கள்; அருவருப்பை அடைகிறார்கள். அந்யர்களுடைய பேதோபாயமானது இவ்விதம் நம்மை ஆட்டிவைக்கிறதென்று சற்றும் ஆலோசிக்காமல் ஸ்வதேசஸ்தர்கள் ஸ்வதேசஸ்தர்களையே அகாரணமாக அப்ராஹ்மணர்களென்றும் ப்ராஹ்மணர்களென்றும் போலியான பாகுபாடுகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, தங்களுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் ப்ராஹ்மணர்கள் கொள்ளை அடித்துக்கொண்டு போனது போல எண்ணுவதுடன், அவர்கள் தங்களை இத்தனை நாளாக ஏமாற்றி விட்டார்களென்றும், இப்போது தாங்கள் விழித்துக்கொண்டு விட்டதாகவும் சொல்லிக்கொண்டு, வீண் குழப்பத்தை நாட்டில் உண்டு பண்ணுகிறார்கள். இத்தோடு நில்லாமல் ராஜாங்கத்தில் தங்களுக்குக் கொஞ்சம் செல்வாக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற காரணத்தால் அவ்விடத்திலும் இந்த ஆபாஸமான கெட்ட எண்ணத்தைப் புகவிட்டு எவ்வளவு மட்டிலும் ப்ராஹ்மணர்களைக் கெடுக்க முடியுமோ அவ்வளவு தூரம் முயற்சிக்கின்றார்கள். முதலில் ப்ராஹ்மணர்களின் கௌரவத்தைக் கெடுத்தார்கள்; அடுத்து வ்ருத்தியைக் கெடுத்தார்கள். தற்காலம் சட்ட நிர்மாண ஸபையில் தர்ம சாஸ்த்ர விருத்தமான சட்டத்தை ஏற்படுத்தி ப்ராஹ்மணமக்களின் ஜாதி தர்மத்தையே அழிக்க முற்பட்டிருக்கிறார்கள்.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ:

॥ ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம: ॥

யோऽஜ்ஞ: ப்ரவிஸ்ய மம வாசமிமாம் ப்ரஸுப்தாம்
ஸஞ்ஜீவயத்யகிலசக்திதர: ஸ்வதாம்நா ।
அந்யாம்ஸ்ச ஹஸ்தசரணச்ரவணத்வகாதீந்
ப்ராணாந் நமோ பகவதே புருஷாய துப்யம் ॥

ஸம்பாதகீயம்.

"ஸதே வயம் ஸர்வஸௌஹ்ருதாகாரே யேஷாமயஜோ ஸவிதா ப்ரபோ ஸ்த்ர। ஞானோ ஜகஸ்யாஸ்ய யதேஷ ஸர்வஸ்வம் ப்ரவஸ்யதே ராஷ்ட்ரமிஷம் பிராய" என்று ஸ்ரீசக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய யுவராஜ பட்டாபிஷேக வார்த்தையைக் கேட்டு அயோத்யா புர வாஸிகள் ஆநந்தித்தது போல, நாமும், ஸ்ரீ இஞ்ஜிமேட்டு ஸ்வாமியினுடைய ஸ்ரீ அஹோபில மட திவ்யாஸ்தாநாதிபத்ய ப்ராப்தியைக் கேட்டு அதிமாத்ரம் ஆநந்திக்கிறோம். இப்படி நாம் ஆநந்திப்பதற்கு இரண்டு ஹேதுக்கள் உண்டு.

ஸ்ரீ அஹோபில மடத்தின் ஆஸ்தாநாதிபத்யம்.

ஆச்ரிதர்களுக்கு ஆத்மோஜ்ஜீவநத்தை ஸாதித்துக்கொடுப்பதற்கு உபயுக்தங்களான ஜ்ஞாநம் சக்தி முதலிய குணங்கள் இவரிடம் பூர்ணங்களாக இருக்கிறபடியால், இவர் ப்ரசாஸ்தாவாக இருக்கிற காலத்தில் உஜ்ஜீவநத்தை இச்சிப்பவர்களெல்லாருக்கும் காமங்கள் ஸம்ருத்தங்களாகி, அதனால் பகவந்முகோல்லாஸம் ஏற்படும் என்பது முதல் ஹேது. இப்படிப்பட்ட மஹானுக்கு இந்தத் திவ்யாஸ்தாநாதிபத்யம் ப்ராப்தமானதால், பரஸ்பரம் அநுரூபங்களான இரண்டு வஸ்துக்களுக்குப் பரஸ்பர ஸம்யோஜநம் ஸம்பவித்தது என்பது இரண்டாவது ஹேது. ஸ்ரீ இஞ்ஜிமேட்டு ஸ்வாமி ஒரு மஹான்; ஆஜாநசுத்தர்; பரம ஆஸ்திகர்; ஸமக்ரமான ஜ்ஞாநத்துடன் கூடியவர்; அதிமாத்ரம் பகவத் ப்ரியர்; ஜநங்களுக்கு ஆத்மோஜ்ஜீவநத்தைத் தேடி

வதில் மிகவும் குதூஹலி: ஸ்ரீ அஹோபில மடத்தின் ஆஸ்தாநமும், அபார கருணா நிதியான ஸ்ரீ பகவானுடைய நியமநத்தால் தீர்க்கதர்சிகளான ருஷிகளின் ச்ரேய ஸத்தையே உத்தேசித்து ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு திவ்ய ஆஸ்தாநம். இதன் ஆதிபத்யத்திற்கு அப்படிப்பட்ட மஹானே அர்ஹர்; அந்த மஹானுக்கும் இந்த ஆஸ்தாநமே அர்ஹம். காமங்கள் லப்தங்களானாலும் ஆகாவிட்டாலும், இப்படிப் பரஸ்பரம் அர்ஹங்களாயிருக்கும் வஸ்துக்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்க்கப்பட்டன வென்பதே ரஸிக ஜநங்களுக்குப் பரம லாபமன்றோ?

ஆச்ரிதர்களின் ஹிதத்தையே தாம் தேடவேண்டும் என்னும் தமது தர்ம நிபந்தநத்தை நன்கு உணர்ந்து, ஸ்ரீ பெரிய அழகிய சிங்கர், கேவலம் குண பக்ஷபாதியாக இப்பொழுது நடந்திருக்கும் ப்ரகாரம் நியமநம் செய்தருளினர் என்பதும் எல்லாருக்கும் அளவற்ற ஸந்தோஷத்தை ஜநிப்பிக்கின்றது. ஸாத்விகமான சித்த வ்ருத்தியை உடைய மஹான்களிடமிருந்து வேறு விதமான அப்ரசஸ்த நியமநங்களும் உதிக்குமோ? இம்மாதிரியான ஸாது பாவத்தையும் ஸாத்வநுஷ்டாநங்களையும் அதிகாரிகளெல்லாருக்கும் எப்பொழுதும் அநுக்ரஹித்து எல்லாரையும் தர்ம்யமான மார்க்கத்திலேயே ஸ்ரீபகவான் ப்ரவ்ருத்திப்பிக்க க்ருபை செய்யவேண்டும் என்பதே நமது ப்ரார்த்தனை.

ஸ்ரீபெரிய அழகிய சிங்கருக்கும் பூர்வம் திருமேனி பாங்கில்லாமல் இருந்தது என்பதைக் கேட்டு சோகித்த நாம், இப்பொழுது திருமேனி பாங்காக இருக்கின்றது என்பதைக்கேட்டு மிகவும் ஸந்தோஷிக்கிறோம். இரண்டு ஸ்வாமிகளும் ஸ்ரீராம ராமாநுஜர்கள் போல ஸ்ரீசரண்யனுடைய விபூதி பரிபாலநத்தை நடத்தி வருவதால், அந்த விபூதிக்கு ஒரு அஸாதாரண சோபை ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இந்த சோபை சிர காலம் நிற்குமாக !

𑌸 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌮𑌂 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌪𑌾𑌲𑌯 ।
𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌬𑍍𑌦𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌮𑌾𑌹𑌂 𑌵𑌿𑌧𑍂𑌰𑌂 𑌜𑌨𑌕𑍋 𑌯𑌥𑌾 ॥

𑌨𑍇𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑍇𑌶𑌾 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌸𑍁𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃 ।

𑌏𑌵𑌂 𑌚 𑌸𑌤𑌿, 𑌅𑌭𑍇𑌦𑍋 𑌵𑌾 𑌭𑍇𑌦𑍋 𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌤𑌾 𑌵𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍋𑌽𑌯𑌮𑌰𑍍𑌥𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 ? 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌤𑌮𑍍 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌭𑍇𑌦𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌤𑌃 । 𑌏𑌕𑌮𑍇𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌭𑍂𑌤𑌚𑌿𑌦𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌭𑍇𑌦𑌾𑌭𑍇𑌦𑍌 𑌅𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌤𑍌 । 𑌅𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌵𑍈𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍍𑌯𑌾𑌦𑌸𑌙𑍍𑌕𑌰𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌭𑍇𑌦𑌃 𑌅𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌤𑌃 ।

ப்ரஹ்மமே என்று சொல்லும் வாக்யங்களும், சரீராத்ம ஸம்பந்தத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு முக்யார்த்த முள்ளவை யென்று உபபாதநம் செய்யப்படுகிறபடியால் ஸுஸங்கதங்களாகின்றன.

𑌏𑌵𑌂 𑌚 𑌸𑌤𑌿...... 'இப்படிச் சொல்வதால், பேதம் அபேதம் பேதாபேதம் ஆக இம்மூன்று ஸித்தாந்தங்களுள் எது வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தால் போதிக்கப் படுவதாக ஸமர்த்திக்கப் பட்டதாகின்றது?' என்று கேட்கும் பக்ஷத்தில், 'மூன்றும் வேதத்தால் போதிக்கப்படுகிறபடியால், மூன்றும் ஸமர்த்திக்கப் படுகின்றன என்று உத்தரம் சொல்வாம். 'ஸகல வஸ்துக்களையும் சரீரமாக உடைத்தா யிருக்கிற படியால் ஸகலத்தையும் ப்ரகாரமாக உடைத்தா யிருக்கும் ப்ரஹ்மம் ஒன்றே' எனபது எங்கள் மதமாதலால், அபேதம் ஸமர்த்திதமாகின்றது; 'ஒரே ப்ரஹ்மம் பல வகைப்பட்ட சேதநாசேதந வஸ்துக்களை ப்ரகாரமாக உடைத்தா யிருந்துகொண்டு பலவாக நிற்கின்றது' என்று நாங்கள் சொல்லுகிறபடியால், பேதாபேதம் ஸமர்த்தித மாகின்றது; 'அசித் வஸ்துக்களும் சித் வஸ்துக்களும், ஸ்வரூபம் ஸ்வபாவம் இந்த இரண்டு அம்சங்களிலும் ஈச்வரனைக் காட்டிலும் விலக்ஷணங்கள்; அவைகளுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் ஸாங்கர்யம் இல்லை' என்றும் நாங்கள் ஒத்துக்கொள்ளுகிற படியால், பேதம் ஸமர்த்திதமாகின்றது.

சரீரத்தைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் சரீரி பர்யந்தம் முக்யார்த்தமுள்ளவை என்பது நமது ஸித்தாந்தம்.

𑌏𑌵𑌂 𑌚 𑌸𑌤𑌿—'இப்படி எல்லா ச்ருதிகளையும் நீங்கள் ஆதரிக்கும் பக்ஷத்தில் நீங்கள் பேதவாதிகளா? இல்லாவிட்டால், அபேத வாதிகளா? இல்லாவிட்டால் பேதாபேதவாதிகளா?' என்று ஒரு சோத்யம் செய்யப்படுகின்றது. 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍—'மூன்றும் வேதங்களால் அறியப்பட வேண்டியவை யாதலால் மூன்றையும் நாங்கள் ஸமர்த்திக்கிறோம்'என்பது ஸமாதாநம். எப்படி மூன்றும் ஸமர்த்திக்கப்படுகின்றன என்பதை '𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑌯𑌾' இத்தியாதியால் உபபாதிக்கிறார்,

𑌨𑌨𑍁 𑌚, '𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌕𑍇𑌤𑍋........𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌾𑌵𑌦𑍇𑌵 𑌚𑌿𑌰𑌮𑍍' [𑌛𑌾. 6-8-7] 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇' । 𑌨𑍈𑌤𑌦𑍇𑌵𑌮𑍍 । "𑌪𑍃𑌥𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌰𑌿𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌚 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌜𑍁𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑌾𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌤𑌿" [𑌶𑍍𑌵𑍇. 1] 𑌇𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤

𑌨𑌨𑍁 𑌚...........'𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿'..............இத்யாதியான வாக்யத்தைப் பார்க்கும் பொழுது 'பரம புருஷார்த்தமாகிற மோக்ஷத்திற்கு, ஐக்ய ஜ்ஞாநமே (எல்லாம் ஒன்றே என்னும் ஜ்ஞாநமே) ஸாதநம்' என்று சொல்வது போலன்றோ தோன்றுகின்றது?' என்று ஆக்ஷேபிக்கக்கூடும்; அது அவ்விதமன்று 'ப்ருதக் ஜ்ஞாநமே (வஸ்துக்களெல்லாம் வெவ்வேறு என்னும் ஜ்ஞாநமே) மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநம்' என்று '𑌪𑍃𑌥𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂' என்னும் ச்ருதி போதிக்கின்றதன்றோ? ஜீவாத்மாவையும் அதை ஏவுகிறவனாயிருக்கும் அந்தர்யாமியையும் வெவ்வே

𑌨𑌨𑍁 𑌚—'இப்படி மூன்றும் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றன என்று சொல்வது அயுக்தம். ஐக்ய ஜ்ஞாநமொன்றே மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமென்றன்றோ ச்ருதிகள் சொல்லுகின்றன?' என்னும் ஒரு சோத்யத்தைச் சங்கித்துக் கொண்டு, அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார். அந்த ஸமாதாநத்தின் ரீதி பின் வருமாறு நிற்கின்றது. 'சில வாக்யங்கள் ஐக்ய ஜ்ஞாநத்தை மோக்ஷ ஸாதநமாகச் சொல்வது என்பதை ஒத்துக் கொண்ட போதிலும், மற்றும் சில வாக்யங்கள் பேத ஜ்ஞாநத்தையே மோக்ஷ ஸாதநமாகச் சொல்லுகின்றனவே! அவைகளின் கதி என்ன? ஐக்ய ஜ்ஞாநத்தைப் போதிக்கும் வாக்யங்களுக்கு அவை விருத்தங்களாக இருக்கிறபடியால், அவை அநாதரிக்கத் தக்கவை என்று சொல்வது ஸமஞ்ஜஸமாக மாட்டாது. 'இவைகள் தாம் அநாதரணீயங்களாகட்டுமே' என்று ஒருவன் ஆக்ஷேபித்தால் அதற்கு ப்ரத்யுத்தரம் சொல்வது ஸாத்யமில்லை. ஆகையால், இம்மாதிரி பரஸ்பர விருத்தங்கள் போல காணப்படும் ச்ருதி வாக்யங்களுள் ஒன்றுக்கும் எவ்வித விரோதமும் வராமல் விஷய விவேசநம் செய்யவேண்டும். இது தான் ஸமாதாநம். எப்படி விரோதம் வராமல் விஷய விவேசநம் செய்யக்கூடும் என்பதைக் காண்பித்துவிட்டு, இவ்வித விவேசநம் செய்வது தாமாகச் செய்யும் கார்யமன்று என்றும் பூர்வாசார்யர்கள் அம்மாதிரி விவேசநம் செய்திருக்கிறார்கள் என்றும்' நிரூபிக்கிறார்.

𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇—'ஐக்ய ஜ்ஞாநம் மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும்' என்று தெளிவாகச் சொல்லப்படவில்லை என்பதை இந்த '𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇' (ஊஹிக்கப் படுகின்றது) என்னும் பதம் ஸூசிப்பிக்கின்றது. இதற்கு எதிர்த்தட்டாக '𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨' என்று பின்னால் சொல்லப்படுவது கவனிக்கத்தக்கது. உண்மையாகவே '𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿' இத்யாதியான ஐக்ய ச்ருதி வாக்யங்களில் 'மோக்ஷம் ஸாதிக்கப்படும்' என்பது கண்டோக்தமாகச் சொல்லப்படவில்லை; '𑌪𑍃𑌥𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂' இத்யாதியான பேத ச்ருதி வாக்யங்களில் '𑌅𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌤𑌿' (மோக்ஷத்தை அடைகிறான்) என்பது தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

𑌪𑍍𑌰𑍇𑌰𑌿𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌣𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌙𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾, '𑌤𑌤𑌃'—𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌧𑍇𑌤𑍋𑌃, '𑌤𑍇𑌨'—𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾, 𑌜𑍁𑌷𑍍𑌟𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑍁𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑌵𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇 । '𑌐𑌕𑍍𑌯𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌦𑍇𑌤𑌦𑌪𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌗𑍁𑌣𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌂 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌭𑌵𑌤𑌿? 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿, 𑌉𑌭𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑍇 𑌸𑌤𑌿 𑌅𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑍇𑌨 𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌚𑌨𑍀𑌯 𑌇𑌤𑌿 । 𑌕𑌥𑌮𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨𑌾𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇; 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿

றென்று அறிந்து, '𑌤𑌤𑌃'—அந்த அறிவு காரணமாக, '𑌤𑍇𑌨'—அந்தப் பரமாத்மாவினால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டவன் அது வழியாக அம்ருதத்வம் என்று சொல்லப்படும் மோக்ஷத்தை அடைகிறான் என்பது அதன் அர்த்தம். ஆகையால் ஜீவாத்மாவினுடையவும் அதன் நியந்தாவாகிற பரமாத்மாவினுடையவுமான ப்ருதக் ஜ்ஞாநத்தையே மோக்ஷ ஸாதநமாக அது சொல்லுகின்றதே; அதற்குக் கதி என்ன?' என்று நாங்கள் திரும்பக் கேட்க மாட்டோமோ? 'ஐக்ய ஜ்ஞாநத்தை மோக்ஷ ஸாதநமாகச் சொல்லும் வாக்யத்திற்கு இது விரோதிக்கிறபடியால், இந்த வாக்யம், அபரமார்த்தமான ஸகுண ப்ரஹ்மத்தை அடைவிக்கும் உபாயத்தைச் சொல்லுகின்றது என்றே நாம் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும்' என்னில், 'ப்ருதக் ஜ்ஞாநத்தையே ஸாக்ஷாத் அம்ருதத்வத்தின் (மோக்ஷத்தின்) ப்ராப்திக்கு ஸாதநமாக இந்த ச்ருதி சொல்லுகிறபடியால், இதற்கு அநுகுணமாகவே ஐக்ய ஜ்ஞாநத்தை ஸாதநமாகச் சொல்லும் ச்ருதியை நாம் நயிப்பிக்கவேண்டும்' என்று நாம் ஏன் பதில் கேட்கக் கூடாது? இவையெல்லாம் யுக்தங்களான வாதங்கள் ஆகமாட்டா. யுக்தமானது எது வென்றால், ஸமாந பலத்தை உடைய இரண்டு ச்ருதி வாக்யங்கள் பரஸ்பரம் விரோதிக்கும் பொழுது, ஒன்றுக்கும் விரோதம் வராமல் நாம் தாத்பர்யம் சொல்வதே யுக்தமாகும். 'ப்ரக்ருதத்தில் விரோதம் வராமல் எவ்விதம் அர்த்தம் சொல்லக்கூடும்?' என்று கேட்டால், பின்வருமாறு அர்த்தம் சொல்லும் பக்ஷத்தில் விரோதம் வரமாட்டாது என்று நாம் பதில் சொல்வோம். 'பர ப்ரஹ்மம் எல்லாவற்றினுள்ளிலும் அந்தர்யாமியாக இருக்கின்றது. ஆகையால் எல்லா வஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரம்; ஆகையால் அவை அதற்கு ப்ரகாரமாகின்றன; அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மமே, "𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿" என்னும் வாக்யத்திலுள்ள "𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍" (நீ) என்னும் சப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றது;

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯—'ஐக்ய ஜ்ஞாநம் மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக்கொடுக்கும்' என்று சொல்லும் ச்ருதி வாக்யத்தின் விஷயம் இந்த வாக்யத்தாலும், 'ப்ருதக்த்வ ஜ்ஞாநம் மோக்ஷ ஸாதநம்' என்று சொல்லும் ச்ருதியின் விஷயம் '𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑌤𑍍' இத்யாதியாலும் விவரிக்கப்படுகின்றன. இந்த விவரணங்கள் பூர்வமே பல

தஸ்ய வாக்யஸ்ய விஷய: । ஏவம்ஸ்திதாஞ் ஜீவாந் ததாத்மதயாவஸ்திதஸ்ய பரமாத்மநோ நிரஸ்தநிகிலதோஷகந்ததயா ஸத்யஸங்கல்பத்வாத்யநவதிகாதிசயாஸங்க்யேயகல்யாணகுணாகரதயா ச ய: ப்ருதக்பாவ: ஸோऽநுஸந்தேய இத்யஸ்ய வாக்யஸ்ய விஷய இத்யயமர்த்த: ஸர்வேஷ்வேவாஸக்ருதுக்த: ।

“போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா” இதி । போக்ய

அப்படியே அநுஸந்திக்க வேண்டும்' என்பது தான் ஐக்ய ஜ்ஞாநத்தை மோக்ஷஸாதநமாகச் சொல்லும் ச்ருதியின் தாத்பர்யம். ப்ருதக் ஜ்ஞாநத்தை ஸாதநமாகச் சொல்லும் ச்ருதியின் தாத்பர்யமும், 'ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரமாக இருக்கும் ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும், அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு ஆத்மாவாக இருக்கும் ப்ரஹ்மம் வேறு; அந்த ப்ரஹ்மம் எவ்வித தோஷமும் மற்றது; ஸத்ய ஸங்கல்பம் முதலிய கணக்கற்ற சிறந்த கல்யாண குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடம்; இப்படி இருப்பதே அந்த வேறுபாட்டுக்குக் காரணம்; இதுதான் அநுஸந்திக்க வேண்டிய விஷயம்' என்பதே. இந்த வாக்யங்களுக்கு இதுவே அர்த்தமென்று ஏற்கனவே பல தடவை நாம் சொல்லியிருக்கிறோம்.

“போக்தா போக்ய......”—போக்தா இத்யாதியான வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள போக்யமான வஸ்துவுக்கு, அறிவின்மை, பரார்த்தத்வம், எப்பொழுதும் மாறிக்கொண்டிருப்பது இவை முதலானவைகளே ஸ்வபாவங்கள். போக்தாவான

தடவைகளில் இந்த க்ரந்தத்திலேயே செய்யப்பட்டிருக்கிற படியால், இவ்விடத்தில் ஸங்க்ரஹமாக ஸூசிக்கப்படுகின்றன.

போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச இத்யேவமாதிப்ரக்ருத ச்ருதி வாக்யங்களுக்கு 'அபேத ஜ்ஞாநம் மோக்ஷ ஸாதநம்' என்பதில் தாத்பர்யமில்லை என்பது இது வரை நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது அந்த வாக்யங்களுக்கு, 'பேதாபேத ஜ்ஞாநம் மோக்ஷ ஸாதநம்' என்பதிலும் தாத்பர்யமில்லை என்பது நிரூபிக்கப்படுகின்றது. 'ப்ரஹ்மம், அசேதந பதார்த்தங்களுக்கு அந்தர்யாமியாகவும், சேதநங்களுக்கு அந்தர்யாமியாகவும், கேவலம் தனது ஸ்வரூபத்துடனும் ஆக மூன்று விதங்களான அவஸ்தாநங்களுடன் நிற்கின்றது' என்பதே இந்த ச்ருதி வாக்யங்களின் தாத்பர்யம் என்று சொல்லப் போகிறவராய், முதலில் அசேதந பதார்த்தங்களின் ஸ்வபாவங்களையும் பிறகு சேதநங்களுடைய ஸ்வபாவங்களையும் சொல்லுகிறார். இந்த அவஸ்தாநங்களை ஸத்வாரக அவஸ்தாநங்களென்றும் அத்வாரகாவஸ்தாநமென்றும் சொல்வது உண்டு. சேதநா சேதநங்களுக்கு அந்தர்யாமியாக இருப்பது ஸத்வாரகம், கேவலம் ஸ்வரூபத்துடன் இருப்பது அத்வாரகம்.

ரூபஸ்ய வஸ்துநோऽசேதநத்வம் பரார்த்தத்வம் ஸததம் விகாராஸ்பதத்வமித்யாதய: ஸ்வபாவா:; போக்துர் ஜீவாத்மந: அமலாபரிச்சிந்நஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபஸ்ய அநாதிகர்மரூபாவித்யாக்ருதநாநாவிதஜ்ஞாநஸங்கோச விகாஸௌ போக்யபூதாசித்வஸ்துஸம்ஸர்க: பரமாத்மோபாஸநா மோக்ஷப்ராப்த்யாதய: ஸ்வபாவா:; ஏவம்பூதபோக்த்ருபோக்யயோர

ஜீவாத்மாவுக்கு மலமற்றதாயும் அளவுக்கு உட்படாததாயுமுள்ள ஜ்ஞாநம் ஆநந்தம் இவைகளே ஸ்வரூபம்; அநாதி கர்மமாகிற அவித்யையினால் ஸம்பவிக்கும் ஜ்ஞாநக் குறைவும் ஜ்ஞாந ஏற்றமும், போக்யங்களாயுள்ள அசேதந வஸ்துவின் சேர்க்கையும், பரமாத்மாவினிடத்தில் செய்யப்படும் பக்தியால் மோக்ஷம் பெறுவதும் இன்னும் இவை போன்ற மற்றும் சில அம்சங்கள் அதன் ஸ்வபாவங்கள். இப்படிப்பட்ட போக்தாவாகிற ஜீவனுக்குள் அந்தர்யாமியாக இருப்பு, போக்யமாகிற அசேதநங்களுக்குள் அந்தர்யாமியாக இருப்பு, அளவற்ற குணங்களுக்கெல்லாம் ஆச்ரயமாகக் கேவலம் தனது ஸ்வரூபத்துட

அசேதநத்வ, பரார்த்தத்வம், ஸததம் விகாராஸ்பதத்வ—இவை போக்ய வஸ்துக்களின் ஸ்வபாவங்கள். போக்ய வஸ்துக்களெல்லாம் அசேதநங்கள் [அதாவது, அவைகளுக்கு அறிவு என்பது இல்லை]; அவை பரார்த்தங்கள் [அதாவது, பிறருடைய ப்ரயோஜநத்திற்காகவே இருப்பவை]; அவை எப்பொழுதும் மாறிக் கொண்டே இருக்கும் [அதாவது, அவைகளின் ஸ்வரூபம் ஸ்ருஷ்டி தசையிலும் ப்ரளய தசையிலும் மாற்றத்தை அடைந்து கொண்டே இருக்கும்]. இந்த அர்த்தத்தை

“அசேதநா பரார்த்தா ச நித்யா ஸததவிக்ரியா”

என்னும் ச்லோகம் சொல்லுகின்றது.

நாநாவிதஜ்ஞாநஸங்கோசவிகாஸௌ, அசித்வஸ்துஸம்ஸர்க:, உபாஸநாமோக்ஷௌ:—இவை போக்தாவாகிற ஜீவனுடைய ஸ்வபாவங்கள். ஜீவனுக்கு ஸ்வரூப மாறுதல் இல்லாவிடினும், தர்மபூத ஜ்ஞாநத்தின் மாறுதல் உண்டு என்பது நமது கொள்கை. இந்த மாறுதல் ஜந்மாந்தர கர்மத்தின் கார்யம். அந்தக் கர்மத்தின் பலமாகவே ஜீவனுக்கு அசேதநமாகிற தேஹத்தின் சேர்க்கையும் ஏற்படுகின்றது. பகவதுபாஸ்தியால் அந்தக் கர்ம பந்தம் விலகி ஜீவனுக்கு மோக்ஷம் ஸித்திக்கின்றது. இவை ஜீவனுடைய ஸ்வபாவங்கள். இப்படி அத்யந்தம் பிந்நங்களாயுள்ள போக்ய போக்தாக்களாகிற வஸ்துக்களுக்கு அபேதம் எவ்விதம் சொல்லக்கூடும் என்பது குறிப்பு.

......போக்த்ருபோக்யயோரந்தர்யாமிரூபேணாவஸ்தாநம்—இதை, 'போக்தாவுக்கு அந்தர்யாமியாக இருப்பது, போக்யத்திற்கு அந்தர்யாமியாக இருப்பது' என்று

யதாஸிஸ்ருக்ஷேணாவஸ்தாநம் ஸ்ருஷ்டேந ஜீவஸமஷ்டிநாமரூபாஶ்ரய ஶேஷதாவஸ்தாநமிதி ப்ரஹ்மணஸ்த்ரைவித்யாவஸ்தாநம் ஜ்ஞாதவ்யமித்யர்த்தஃ।

"தத்த்வமஸி" இதி வாக்யம், ஸத்வித்யாயாமுபாஸ்யம் ப்ரஹ்ம ஸகுணம், ஸகுணப்ரஹ்மப்ராப்திஶ்ச பலமிதி பூர்வாசார்யைர்வ்யாக்யாதம்। யதோக்தம் வாக்யகாரேண "யுக்தம், தத்குண

னேயே இருப்பு, ஆக இம்மூன்றும் ப்ரஹ்மத்தின் அவஸ்தாநங்கள். இதுதான் அறியப்பட வேண்டிய விஷயம்' என்பதே இந்த ச்ருதி வாக்யங்களின் தாத்பர்யம்.

"தத்த்வமஸி......"—தவிரவும், "தத்த்வமஸி" இத்யாதியான ச்ருதி, ஸத் வித்யையினால் உபாஸிக்கப்பட வேண்டிய ப்ரஹ்மமானது குணங்களுடன் கூடினது என்பதையும், அப்படிச் செய்யப்படும் உபாஸ்தியின் பலமும் ஸகுணமான ப்ரஹ்மத்தை அடைவதே என்பதையும் சொல்லுகின்றது என்றே பெரியோர்களான பூர்வாசார்யர்கள் வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார்கள். வாக்யகாரர், "யுக்தம், தத்குணகோபாஸநாத்"

இரண்டாகப் பகுத்துக்கொள்ள வேண்டும். மேல் 'த்ரைவித்யாவஸ்தாநம்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? 'இப்படி ப்ரஹ்மம் மூன்று வித அவஸ்தாநங்களை உடையது' என்னும் ஜ்ஞாநமே மோக்ஷ ஸாதநம் என்பது தான் இந்த ச்ருதி வாக்யத்தின் அர்த்தம் என்று விவரிக்கப்பட்டது.

தத்த்வமஸீதி—இந்த ஸத்வித்யா வாக்யம் பூர்வாசார்யர்களால் ஸகுண பரமாகவே விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதைச் சொல்லுகிறார். [ப்ருதக்த்வ ஜ்ஞாநத்தை மோக்ஷோபாயமாகச் சொல்லும் "ஜோஷ்டா ஜோமத்வா" இத்யாதியான ச்ருதி, "தத்த்வமஸி" என்னும் ச்ருதிக்கு விருத்தமன்று என்பதும், ஆகையால் அதற்கு அபரமார்த்த விஷயத்வம் சொல்லவேண்டுவதில்லை என்பதும் குறிப்பு]

"யுக்தம், தத்குணகோபாஸநாத்"—இது வாக்யகாரருடைய வாக்யம், 'ஸகுணமான ப்ரஹ்மத்தை உபாஸநம் செய்தால், ஸகுணமான ப்ரஹ்மமே ப்ராப்யமாகின்றது என்பது யுக்தம்' என்பது அர்த்தம். ஸத் வித்யை சொல்லுகிறபடி ப்ரஹ்மத்தை உபாஸ்தி செய்கிறவன், கல்யாண குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தையே த்யானிக்கிறான் என்பது எல்லாராலும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும். ஆகையால், அவனுக்கு அந்தக் குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மமே ப்ராப்யமாக வேண்டும் என்பது யுக்தமே.

இந்த வாக்யத்திற்கு த்ரமிடாசார்யர் பாஷ்யம் செய்திருக்கிறார் "யத்யபி...... ......ப்ராப்யதே" என்பதால்.

கோபாஸநாத்" இதி। வ்யாக்யாதம் ச த்ரமிடாசார்யேண வித்யாவிகல்பம் வததா "யத்யபி ஸச்சித்தோ ந நிர்புக்நதைவதம் குணகணம் மநஸாநுதாவேத், ததாப்யந்தர்குணாமேவ தேவதாம் பஜத இதி ததாபி ஸகுணைவ தேவதா ப்ராப்யதே" இதி। ஸச்சித்தஃ—ஸதி

என்று சொல்லியிருக்கிறார். இது, தஹர வித்யைக்கும் ஸத் வித்யைக்கு முள்ள விகல்பத்தைச் சொல்லும் அவஸரத்தில், த்ரமிடாசார்யரால் "யத்யபி......ப்ராப்யத இதி" என்று வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த வ்யாக்யாநத்தின் அர்த்தமென்ன வென்றால், ஸச்சித்தஃ—ஸத்வித்யை ப்ரகாரம் பகவதுபாஸ்தி செய்

வித்யாவிகல்பம் வததா—உபநிஷத்துக்களில், ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவனுக்குப் பல வழிகள் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த வழிகளுக்கு 'ப்ரஹ்ம வித்யை' என்று பெயர். ஒவ்வொரு வித்யையிலும் அந்தந்த உபாஸகனுடையச் சக்தி முதலியவைகளுக்கு அநுகுணமாக ப்ரஹ்மத்தின் சிற்சில குணங்களே அநுஸந்திக்கத்தக்கவை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படி அநுஸந்திக்கப்படும் குணங்கள் அந்த வித்யைக்கு அஸாதாரண குணங்களாகும். இவ்விதம் சிற்சில குணங்களே ஒவ்வொரு உபாஸகனாலும் அநுஸந்திக்கப்பட்ட போதிலும், கடைசியாக எல்லா உபாஸகர்களாலும் அடையப்படும் வஸ்து பரிபூர்ணமான ப்ரஹ்மமே. உபாஸந காலத்தில் சிற்சில குணங்களுடன் கூடியதாகவே ப்ரஹ்மம் உபாஸிக்கப்படுகின்றது என்பது உண்மைதான்; ஆனால் உபாஸிக்கப்படும் ப்ரஹ்மம் எப்பொழுதும் ஸகல கல்யாண குணங்களுடனும் கூடினதாகவே இருக்கிறபடியால், அப்படிப்பட்ட ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமே எல்லா உபாஸகர்களாலும் கடைசியில் அடையப்படுகின்றது என்பதில் எவ்வித அநுபபத்தியும் இல்லை. ஸத் வித்யை என்னும் வித்யைக்கு நிகில ஜகத் காரணத்வம் முதலியவை அஸாதாரண குணங்கள். அவைகளுடன் கூடியதாக ஸத் வித்யா நிஷ்டன் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கிறான். அந்த உபாஸ்தியால் அவன் அடையும் ப்ரஹ்மம் ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்டமான பரிபூர்ண ப்ரஹ்மமே. தஹர வித்யா நிஷ்டன் உபாஸந காலத்தில் வேறு சில குணங்களை ஸ்மரித்துக் கொண்டு அந்தக் குணங்களுடன் விசிஷ்டமாக ப்ரஹ்மத்தை உபாஸித்தபோதிலும், அவனால் அடையப்படும் ப்ரஹ்மமும் ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்டமான பரிபூர்ண ப்ரஹ்மமே. இந்த இரண்டு வித்யைகளுள் எதை அவலம்பித்தாலும் ப்ராப்யத்தில் வாசியில்லையாதலால் இவை விகல்பங்கள். இந்த விகல்பத் தன்மையை த்ரமிடாசார்யர் இந்த அவஸரத்தில் நிரூபிக்கிறார்.

ஸச்சித்தஃ—ஸத்தை (அதாவது, ப்ரஹ்மத்தை) த்யானிப்பவன்; ஸத் வித்யா நிஷ்டன் என்பது தாத்பர்யம். நிர்புக்ந தைவதம்—தைவதத்திலிருந்து விடப்பட்டிருக்கும் (அதாவது, கேவல குணங்களை.)

த்யாநிஷ்ட:, யத்யபி ந நிஷ்க்ருஷ்ய தைவதம் குணகணம் உபாஸ்யதயா வேத்தி — அபஹதபாப்மத்வாதிகல்யாணகுணகணம் தைவதாத்விச்லிஷ்டம் யத்யபி தஹரவித்யாநிஷ்ட இவ ந ஸ்மரதி, ததாபி அஜ்ஞகுணைவ தைவதம் பஜதே — தைவதஸ்வரூபாநுபந்தித்வாத் ஸகலகல்யாணகுண கணஸ்ய கேநசித் ஸர்வதைவதாஸாதாரணேந நிகிலஜகத்காரணத்வாதிநா குணேநோபாஸ்யமாநாபி தேவதா ஸ்வஸ்வரூபாநுபந்தி ஸகல கல்யாணகுணவிசிஷ்டைவோபாஸ்யதே; அத: ஸகுணமேவ ப்ரஹ்ம தத்ராபி ப்ராப்யமிதி ஸத்வித்யாதஹரவித்யயோர் விகல்ப: இத்யர்த்த: ।

கிறவன், யத்யபி ந நிஷ்க்ருஷ்ய தைவதம் குணகணம் உபாஸ்யதயா வேத்தி—தேவதையினிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டுள்ள அபஹதபாப்மத்வம் முதலியகல்யாண குண கணங்களைத் தஹர வித்யாநிஷ்டன் போல அநுஸந்தாநம் செய்யாவிட்டாலும், ததாபி அஜ்ஞகுணைவ தைவதம் பஜதே—ஸகல கல்யாண குணகணங்களும் தேவதா ஸ்வரூபத்தை அநுபந்தித்தே நிற்கிறபடியால், உபாஸந காலத்தில் ஜகத் காரணத்வம் முதலான குணங்களுள் ஏதாவது ஒரு குணத்துடன் விசிஷ்டமாக மாத்ரம் தேவதை உபாஸிக்கப்பட்ட போதிலும், உண்மையாக அந்தத் தேவதை தன்னுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு இயற்கையாயுள்ள ஸகல கல்யாண குணங்களுடனும் கூடினதாகவே உபாஸிக்கப்பட்டதாகின்றது; இதி தத்ராபி ஸகுணைவ தைவதா ப்ராப்யதே— ஆகையால் ஸகுணமான ப்ரஹ்மமே இதற்கு ப்ராப்யமான வஸ்து. ஆகையால் தான் ஸத்வித்யைக்கும் தஹரவித்யைக்கும் விகல்பம்’ என்பது தான்.

தைவதஸ்வரூபாநுபந்தித்வாத் ஸகலகல்யாணகுணகணஸ்ய— உபாஸகனால் த்யாநிக்கப்படுமவை சிற்சில குணங்களேயாயினும், உபாஸிக்கப்படும் தைவதம் எப்பொழுதும் ஸகல கல்யாண குணங்களுடனும் கூடியதே.

இதி ஸத்வித்யாதஹரவித்யயோர் விகல்ப:—இப்படி இரண்டு வித்யைகளுக்கும் ப்ராப்யமான வஸ்து ஸகுண ப்ரஹ்மமே யாதலால், அவை இரண்டும் விகல்பங்கள் என்பது ஏற்படுகின்றது. இந்த த்ரமிட பாஷ்ய வாக்யத்திலிருந்து ஸத்வித்யா நிஷ்டனும் ஸகுண ப்ரஹ்மத்தையே அடைகிறான் என்பது விளங்குகின்றது. ஆகையால், ‘தத்த்வமஸி’ என்னும் வாக்யம் ஸகுண ப்ரஹ்ம பரமே ஆகவேண்டும்; ஆகையால் இது ஐக்யத்தைச் சொல்லமாட்டாது; ஆகையால் “ஹோதா ஹோத்ரம் ப்ருஹிதாரம் அசவா” என்னும் வாக்யம் இதற்கு விருத்தமன்று; ஆகையால் அதற்கு அபார்த்த விஷயத்வம் கல்பிக்கப்படவேண்டாம்; இது தான் குறிப்பு,

பஹ்வ்ருசே பாஷ்கல ஸம்ஹிதாயாம்— “ப்ரதே விஷ்ணோ அப்ஜ அங்கே பவித்ரே ஜநார்ணவம் தரணே அக்ஷீணப்ரா: । மூலே பாஹ்வோர்தயந்தேऽந்யே புராணா: லிங்காநி தாவகாந்யங்கே தயந்தி ।”

ஸூக்தாதயோ:—“அசேஷம் ஸ்வகர்மாநுகாரா விஹரந்தி ஸ்ம ஸ்வாயுதம் ஸதா நமஸ்யம் விஷ்ணோ: ஸுதர்சனம் ஸமித்தேஜ: இதம் தத் வ்யபோஹதி” இதி । அணு:— அணுவக ஸஞ்சரந்த:, அசேஷம்—கர்மவசேந ப்ராவாஹ்யமாணா: வ்யபாயயந்த்யா நிஷ்க்ருதம் ஸம்

இங்கு ‘பாஹ்வோ:’ என்கிற இடத்தில் ‘வாமெ ஸப்யே ஷஷ்ட்யா வா’ என்கிற வ்யாகரண ஸூத்ரத்தினால் ஸமாஸம் வந்திருந்தாலும் வேதமாகையினால் ‘பாஹ்வோ:’ என்றிருக்கிறது. விஷ்ணோ:—விஷ்ணுவினுடைய, ஸுதர்சநம்—ஸர்வ பலங்களையும் கொடுக்கிறதாயும், ஸமித்தேஜ:—அதிகமான காந்தியை உடையதான, இதம்— இந்தச் சக்ராயுதமானது, தத்—அந்தப் பாபத்தை, வ்யபோஹதி—நாசம் செய்கிறது.

ஹே விஷ்ணோ—ஓ விஷ்ணுவே தே—உம்முடைய, பவித்ரே—பரிசுத்தங்களான [பரிசுத்தியை ‘உண்டுபண்ணுகிற], அப்ஜ அங்கே—சங்க சக்ரங்களை, அக்ஷீணப்ரா:—பூர்ணமான ஜ்ஞாநமுள்ளவர்கள், ஜநார்ணவம்—ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்தை தரணே—தாண்டுவதற்காக, பாஹ்வோ:—புஜங்களுடைய, மூலே— அடிகளில், தயதே தரிக்கிறார்கள்; அந்யே—வேறு சில, புராணா:— ப்ராசீநர்களான மஹான்கள், தாவகாநி—உம்முடைய, லிங்காநி—அடையாளங்களான [சங்கம், சக்ரம் கதை, கட்கம், சார்ங்கம் என்கிற ஐந்து ஆயுதங்களையும்], அங்கே—(தங்களுடைய) தேஹத்தில், தயந்தி—தரிக்கிறார்கள் [அக்நியினால் தபிக்கப்பட்ட ஐந்து ஆயுதங்களைத் தரிக்கிறார்கள் என்றபடி.]

இங்கு, ‘அப்ஜ’ சப்தம் தாமரைப் புஷ்பத்தைச் சொல்லுகிறதென்று சொன்னாலும் விரோதமில்லை. இந்த ச்ருதிக்கு இப்படி அர்த்தம் பண்ணாமல் விஷ்ணுவினுடைய திருமேனியில் இந்த ஆயுதங்களை ஸமர்ப்பிக்கிறார்களென்று அர்த்தம் சொல்வது அநுசிதம். அப்பொழுது ‘தயதே’ என்றில்லாமல் ‘நி’ என்பதுடன் சேர்ந்து நிதயதே என்றிருக்க வேண்டும், மற்றைச் சப்தங்களுக்கும் ஸ்வாரஸ்யமான அர்த்தம் இல்லாமற்போகும்.

இங்கு சில ச்ருதிகளுக்கு வேறு விதமாக ஸ்ரீ ஸச்சரித்ர ரக்ஷையில் வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருப்பதை அதிலேயே பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

அணு:—அணுவாக இருக்கிற, அசேஷம்—புண்ய பாப ரூபங்களான கர்மங்களுக்கு அநுகுணமாகக் கீழ் மேல் உலகங்களில் காலக்ரமத்தினால் வஸிக்கிறவனு

அராஜு, ஸெஹ்ரூத:—ஸம்ஸநீயம் மஹா (ஸம்ஸநீயம் மஹூஷீதி நிரு-க்தாத்), ஸகூ-ஜ:—சூதைாஷயதஸாஜூ-ஜ: (ஸஜோதஷ்ஷேதா-ஜாதாதமிதி நிரு-க்தாத்), ஜொவிஷ-:—ஜொவிஷஸ்ஸ்ய, சூய-ஸ்யாநி ஸிஹூக்—ஸிஹர்யாநிதஷ்ய-ஜ; விஹூஸ்வா—ஹவம் சூய-ஸ்ஹாணம் கூஸ்வா (அஷஸ்வாஜூஷ் ஸஹாவ:), ஸ்வாரமுஷிதம்—ஸஜூிகார ஹமுதம் ஸாஜ-உம் (ஸாஜ-உஸஷ வார ஹமுதம் ஸம்ஸாரஸ்ஜொமுதிதி யாவத்), ஸஅராத:—கு ஸெண நிரஸ்ஸு, உஹிஷொ—உஹிஷ:, த-ரீயம் யாஉ—உத்கூஷம் ஷாதம் வாரவஷம்,

---

யும், அஂவரம் வஸீஷதீதி அஜமுஷக்—[அஜூள ரொதஸீ' என்று வேத நிகண்டுவில்] கீழ் மேல் உலகங்களுக்குச் 'அஜமு' என்று பெயர் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸெஹ்ரூத:—நிருக்தத்தில் 'ஸெஹ்ரூத' சப்தத்திற்கு 'எல்லாராலும் கொண்டாடக் கூடிய ஸ்தாநத்தை அடைகிறவன்' என்று அர்த்தம் சொல்லியிருப்பதால், மோக்ஷத்தை அபேக்ஷிக்கிறவனுயும் என்று அர்த்தம். ஸகூ-ஜ:—தன்னை உயர்ந்த லோகத்துக்குக் கொண்டு போகக்கூடிய ஸாமார்த்ய முள்ளவன் என்று நிருக்தத்தில் அர்த்தம் பண்ணப் பட்டிருப்பதால், மோக்ஷம் பெறுவதற்குக் காரணமான ஜ்ஞாந விசேஷாதிகளை யுடைய ஜீவாத்மாவானவன், ஜொவிஷ-:—'ஜாம் விஷதீதி ஜொவிஷ:'; 'வஸிஷ்ராணாய' என்கிறபடியே இவ்வுலகத்தை ரக்ஷிப்பதற்காகவே இங்கு அவதரித்தருளின பகவானுடைய. வேதமாகையினுல் 'ஜொவிஷ' சப்தம் 'ஜொவிஷ' என்று ருகாராந்தமாக இருக்கிறது. 'உஸ்வ' சப்தம் அல்பத்தைச்சொல்வதாக 'த்ரப்ஸம் கூடக்கொடுக்கமாட்டேன்' என்று லோக ப்ரஸித்தியை உத்தேசித்து அணுவென்று அர்த்தம்பண்ணப்பட்டது. சூய-ஸ்யாநி—சக்ரம் முதலான திவ்யாயுதங்களை, ஸிஹூக்—தரிக்கவேண்டியது. அதாவது: கர்மவசனுன ஜீவாத்மா, விஷ்ணுவினுடைய சிஹ்நங்களான சக்ரம் முதலான ஆயுதங்களை அவச்யம் தரிக்கவேண்டியதென்று தாத்பர்யம். மேல், இவைகளைத் தரிப்பதன் பயன் சொல்லப்படுகிறது. விஹூஸ்வா—மேற்படி ஆயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டு, [வேதமாகையினுல் 'க்த்வா' ப்ரத்யயத்துக்கு 'ல்யப்' ஆதேசம் வரவில்லை.] ஸ்வாரம்—ஜலங்களுடைய, ஸாஜ-உம்—அலை மயமான ஸமுத்ரத்தை, [ஸமுத்ரம்போல் எல்லையில்லாத ஸம்ஸாரத்தை என்றபடி. அலைகளைச் சொல்லுகிற 'ஸாஜ-உ' சப்தம் அலை மயமான ஸமுத்ரத்துக்கு ஸமாநமான ஸம்ஸாரத்தை இங்கு லக்ஷணையாகச் சொல்லுகிறது]. ஸஅராத:—போக்கிக்கொண்டு, உஹிஷ:—மஹிமைகளை அடைந்து, த-ரீயம் யாஉ—உயர்ந்த ஸ்தாநமான மோக்ஷத்தை, விவக்தி—அடைகிறுன். ['விவக்தி' என்பதும் 'ஜுஷதெ' என்பதும் ஸேவையை அர்த்தமாக உடையதென்று நாமாநுக்ரமணிகையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.]

விவக்தி—ஸெவதெ, வ்ராஷொதீதஷ்ய-ஜ: । ஸநெஷஸெவம் வஷாஅக்ஷிதெ—ஸ்வாரமுஷிதம்—ஸஜூிகாரஹமுதம் ஸாஜ-உம் (ஸாஜ-உஷஷதஜஜஸாவம் ஜெஷம் ஜகத்), ஸஅராத:—ஸெவராத:, யொ உஸ்வ:—வாரஉஜெதஷெஸஹமுதொ ஜீவ:, ஜொவிஷஸ்யாய-ஸ்யாநி ஸிஹூவதி, ஸ ஸெஹ்ரூத: ஸகூ-தொ, விஹூஸ்வா—ஷாவஸம்பஸிதாஉவி ஹாணஸாஜூ-ஜ:, அஜமுஷக்—ஷஷாவா வஷஷிவெஷாஷ்-வம் திஷ்ஷு ஹமுஸ்வா, உஹிஷொ—உஹநீய:, த-ரீயம் யாஉ—உத்கூஷம் ஷாதம், விவக்தி—ஸெவத இதி

ஸுயவஷணி—" ஸஹி வஷயஉ-ர-கூஉஸ்ய திஷ்ஜெஸஂகிதா ஜெ கெ ஸ-ஹமா ஹவாஉ—தஷிஷெ்ண ஸவாஉம் வஷம் யெ மஹூஷி ஹி ஜூஂஷி

இந்த வேத வாக்யங்களுக்குக் கீழே சொன்ன வ்யாக்யாநத்திற்கு விரோதமில்லாமல் மற்றும் சிலர் செய்திருக்கும் வ்யாக்யாநத்தையும் உதாஹரிக்கிருர். ஸ்வாரம்—ஜலங்களுடைய, ஸாஜ-உம்—அலஸ்நாந்தரமான ஸமுத்ரத்தை, [ஸமுத்ரம்போல் எல்லை இல்லாததாயும் அல்ப ஸுகமாயும் இருக்கிற இந்த ஜகத்தை] ஸஅராத:—அடைந்திருக்கிற, ய:—எந்த, உஸ்வ:—பரமாத்மாவினுடைய அம்சமான ஜீவனுனவன், ஜொவிஷ-:—கோவிந்தனுடைய, சூய-ஸ்யாநி—ஆயுதங்களை, ஸிஹூக்—தரிக்கிருனே, ஸ:—அந்த, ஸெஹ்ரூத: ஸகூ-ஜ:—உயர்ந்த ஸ்தாநத்தை அடையப் போகிறவனுய் அதற்கு வேண்டிய ஜ்ஞாந சக்திகளை உடையவனுன ஜீவாத்மாவானவன், * விஹூஸ்வா—தன்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் ரக்ஷிப்பதில் ஸமர்த்தனுகி, அஜமுஷக்—கீழ் மேல் உலகங்களில் ஸுகமாக இருந்து கொண்டு † உஹிஷ:—மஹிமையை உடையவனுய் த-ரீயம் யாஉ விவக்தி—உத்க்ருஷ்டமான மோக்ஷத்தை அடைகிருன்.

யெ—எந்தச் சக்ரம் முதலான ஆயுதங்களினுல், [யை:—என்று மூன்ரும் வேற்றுமையாகச் சொல்லவேண்டிய இடத்தில் 'யெ' என்று முதல் வேற்றுமையாக (வேதமாகையினுல்) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.] ஜூஂஷிதா:—அடையாளம் பண்ணப் பட்டவர்கள், [தப்தங்களான சங்கம் சக்ரம் முதலான திவ்யாயுதங்களுடைய ரேகைகளைத் தரித்தவர்கள் என்றபடி.] தக்—வேதம் முதலிய ப்ரமாணங்களில் ப்ரஸித்தமான, விஷ்ணோ:—விஷ்ணுவினுடைய, வாஉம்—(இந்த்ரன் முதலான தேவர்களு

---

* 'விஸெஷெண ஹூஸ்வா' என்று வ்யாக்யாநம் பண்ணி, தன்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் ரக்ஷிக்கிறதென்கிற விசேஷம் கிடைக்கிறது.

† 'உஹ ஷூஜாயாம்' என்கிற 'உஹ' தாதுவின் மேல் 'ஸவிஉெஷூ ஷிஷதி' என்று 'ஷிஷதி' ப்ரத்யயம் வந்திருக்கிறது.

தா:'' இதி | 'யே' இதி த்ருதீயாஷ்டகே ப்ரச்னே | யேஷ்டிந்திதாஸ்த விஷ்ணோ: பரமம் பதம் மக்ஷுக்ஷி, ஸாஹி உருக்ரமஸ்ய சிஹ்நைரங்கிதா: வயம் தஸ்மிந் லோகே ஸுபகா பவாம |

யஜுர்வேதாஷ்டகாந்தே த்ருதீயப்ரச்னே—''சரணம் பவித்ரம் விததம் புராணம்—யேந பூதஸ்தரதி துஷ்க்ருதாநி—தேந பவித்ரேண ஶுத்தேந பூதா:—அதி பாப்மாநமராதிம் தரேம—லோகஸ்ய த்வாரமர்சிமத் பவித்ரம்—ஜ்யோதிஷ்மத் ப்ராஜமானம் மஹஸ்வத்—அம்ருதஸ்ய தாரா பஹுதா தோஹமானம்—சரணம் நோ லோகே ஸுதிதாம் ததாது'' இதி | கதமயோ ரந்த்ரயோ: ஸுதர்ஶநபரத்வம்? சரண ஶப்தாத் | ததாஹி, தஸ்மிந் ப்ரகரணே—''தம் சரணமப்ருவன், ப்ரஜாபதே சரணேந வை ஶ்ராம்யஸி'' இத்யாதௌ சரணேந உபாஸனே வாக்யே வக்த்ருத்வம் மாநம், சரணஶப்தவாச்யஸ்ய ஜ்ஞானவத்த்வம், 'அஹம்...

டைய ஸ்தானங்களைக் காட்டிலும்) சிறந்ததான, பதம்—ஸ்தானத்தை [ஸ்ரீ வைகுண்ட லோகத்தை என்றபடி], மக்ஷுக்ஷி—அடைகிறார்களோ, ஸாஹி:— இப்படி மஹிமையுள்ளதான, உருக்ரமஸ்ய—பெரிய அடிவைப்புக்களை உடையவனான த்ரிவிக்ரமனாய் அவதரித்த பகவானுடைய, சிஹ்நை:—(அஸாதாரணங்களான) மற்றொருவர்க்கு இல்லாததான சக்ராதிகளினால், அங்கிதா:—அடையாளம் பண்ணப் பட்டவர்களான, வயம்—நாம், தஸ்மிந்—கீழே சொல்லப்பட்டதான, லோகே—ஸ்ரீ வைகுண்ட லோகத்திலே, ஸுபகா:—நல்ல பாக்யத்தை உடையவர்களாக, [அதாவது: ஆநந்த மயனான பகவானுடைய பூர்ணாநுபவமாகிற பாக்யத்தை அடைந்தவர்களாக என்றபடி.] பவாம—ஆகக் கடவோம்; ச்ருதியில் 'இதி' என்கிற பதம் வாக்யத்தின் முடிவைக் குறிக்கிறது.

'சரணம் பவித்ரம்' என்கிற இரண்டு மந்த்ரங்கள் சக்ராயுதத்தைச் சொல்லுகின்றனவென்று எப்படித் தீர்மானிக்க முடியுமென்றால், 'சக்ராயுதத்தைச் சொல்லுகிறதான சரண சப்தம் இங்கிருப்பதால்' என்று முதலில் சொல்லிவிட்டு, 'ததாஹி' என்று தொடங்கி அவ்விஷயத்தை உபபாதநம் பண்ணுகிறார். இதே ப்ரகரணத்தில் ப்ரஜாபதியைக் குறித்து, 'நீர் சரணத்தினால் ச்ரமப் படுகிறீர்' என்று சரணம் வார்த்தை சொன்னதாக இருப்பதால், இந்த 'சரண' சப்தம் அறிவுள்ள வஸ்துவைச் சொல்லுகிறதென்பதும், சரணமானது ''நானே தான் சரணமாக இருக்கிறேன்'' என்று சொல்லி யிருப்பதால் 'சரண' சப்தம் அதற்குப் பெயராக இருக்கிறதென்பதும், 'நீர் என்னை உத்தேசித்து யாகத்தைச் செய்யும்' என்று நியமித்திருப்பதால் சரணமானது ஒரு தேவதையாக இருக்கிறதென்பதும் வ்யக்தமாக அறியப்படுகின்றன. அப்படியே பட்ட பாஸ்கரர் என்பவரால் ... பட்ட ஜ்ஞா

126196

ஸ்திரீகள் விரும்புவது அழகிய வஸ்துக்களே.

'ஸ்ரீமதி' பத்திராதிபர்.

மிஸெஸ். அண்ணு சண்டி எம். ஏ. (ஆனர்ஸ்.)

எழுதுவதாவது.

"தங்களுடைய லோத்ராவை நான் உபயோகித்தேன். ஸ்திரீகளின் கோளாறுகள் எல்லாவற்றிற்கும் அது சிறந்த ஔஷதமென அறிந்து கொண்டேன். அது இனிப்பாகவும் உணவு போலு மிருப்பது அதை உபயோகிப்பதில் அதிக மகிழ்ச்சியையுண்டுபண்ணுகிறது"

உங்களுடைய மருந்து வியாபாரிகளைக் கேளுங்கள். அல்லது கீழ்க்கண்ட விலாசத்திற்கு எழுதுங்கள்.

கேஸரீ குடீரம்,
இந்திய மருந்து வியாபாரிகள்,
எழும்பூர், சென்னை.

மெடல்கள் பெற்றதும், ரிஜிஸ்டர் நெ. 329, உன்னதமான,

எப்பொழுதும்

C. B. S. ராவின், சர்பத்துகளையே

உபயோகியுங்கள்.

குளிர்ச்சியையும், மகிழ்ச்சியையும் உண்டாக்கக்கூடியது. உண்மையானது. உத்திரவாதமுள்ளது.

நன்னாரிவேர் புட்டி ரூ. 1—8	லெமன்	,,	,, 1—8	பாதாமி ரூபா
அஞ்சி ,, ,, 1—8	ரோஜா	,,	,, 1—12	1—12.

குழந்தைகளுக்கான கைகண்ட மருந்துகள்.

கோரோஜனை மாத்திரை (100 கொண்ட) புட்டி 1-க்கு 14 அணா.
கஸ்தூரி மாத்திரை ,, ,, 8 அணா.

வியாபாரிகளுக்கும் தக்க கமிஷன் உண்டு.

தயாரிப்பவர்:—

C. B. ஸ்ரீனிவாச ராவ், ஆயுர்வேத வைத்யர்,
92, வெங்கடாசல முதலி தெரு, மீர்சாஹிப்பேட்டை,
ராயப்பேட்டை, P. O. மதராஸ்.

உங்கள் ஆரோக்யத்திற்குற்ற தோழன்

அமிருதாஞ்சனம்.

கீழ்க்கண்ட வியாதிகளுக்கு ஆச்சர்ய நிவாரணி.

தலைவலி	இருமல்
நரம்புவலி	ஜலிப்பு
முதுகுவலி	நெருப்புக்காயம்
இடுப்புவலி	காயங்கள்
கீல்வாயுவு	சுளுக்குகள்

மற்றுமுள்ள வலிகளுக்கும் நோவுகளுக்கும்.

அமிருதாஞ்சனம் டிபோ,

பம்பாய். மதராஸ்.

இது, சென்னை சுதேசமித்திரன் பிராஞ்சு அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டு,
சென்னை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை காரியதரிசியால் வெளியிடப்படுவது.